

Catalunya Cristiana

f /catalunyacristiana

📍 catalunya_cristiana

www.catalunyacristiana.cat

🐦 @catalunyacristiana.bsky.social

📺 @catoristiana

📺 catalunya cristiana

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià

Combatre el llast de la pobresa infantil

Gairebé mig milió d'infants empobrits i les seves famílies clamen unes polítiques socials contra la desigualtat

P 8-13

Activitats educatives al PES-Martí Codolar, dels Salesians.

L'ENTREVISTA

“El do del celibat no ens fa orfes, sinó que ens permet formar una família més nombrosa”

Cardenal Lazzaro You Heung-Sik, prefecte del Dicasteri per al Clergat

P 26-29

Agustí Codinach

Agustí Codinach

2372

9 772838 223004

SUMARI

13 ABRIL 2025

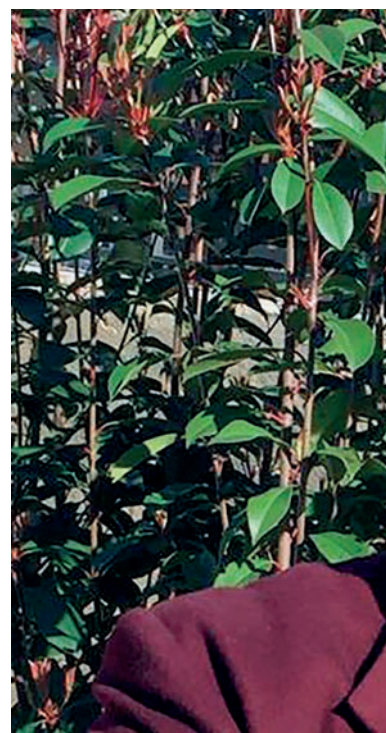
Editorial	03
La setmana	05
Opinió	06
Carta dominical	07
En primer pla	08
Vida eclesial	14
Entrevista	26
Carta dominical	30
Bíblia	32
Litúrgia	34
Espai lectors	36
Cultura	38
Agenda	46
Des del carrer	47

40

La catedral presenta "La Talaia de Barcelona"

El propòsit és descobrir la ciutat amb realitat augmentada des de les altures

16-17

El Papa insisteix que Déu “mai no abandona” el malalt

Francesc passa la convalescència sota atenció mèdica constant

18-19

“La presència de l'Església a l'Afganistan sempre ha estat significativa i molt apreciada”

Entrevista al pare barnabita Giovanni Scalese

38-39

Entrevista a David Fluriach

És el president de la Junta de Confraries de Setmana Santa de Girona

EDITORIAL

Ni callats ni covards

“Quan sents un crit de patiment molt fort i t’hi gires d’esquena comença un procés cap a la deshumanització”, va manifestar Salvador Busquets, president de Càritas Catalunya, a la parròquia de Santa Anna de Barcelona. Va ser el 2 d’abril en una taula rodona que portava el provocador títol d’*Odiaràs el proïsme*, una picada d’ullet al llibre homònim del cardenal Matteo Zuppi, *Odiarai il prossimo tuo*.

Avui dia s’està imposant un relat molt perillós de vincular migració amb delinqüència, com si d’una equació matemàtica es tractés. El que abans eren discursos d’amistat i d’acollida ara s’han transformat en actituds de por i rebuig. El que es considerava políticament incorrecte ara és victorejat per molts. Davant d’aquesta realitat, en la taula rodona de Santa Anna, un crit unànime es va fer sentir: com a Església, no podem callar ni ser covards ni neutrals.

Els cristians hem de ser veu dels que no tenen veu i dels que veuen ferida la seva dignitat. En el número d’aquesta setmana ens fixem en els infants que pateixen pobresa. No els veiem al carrer demanant caritat o remenant als contenidors, però hi són. Es calcula que a Catalunya un 34,7% dels infants menors de 18 anys viuen en situació de pobresa (taxa AROPE).

No girem l’esquena al patiment dels nostres germans més necessitats, amb independència de la seva procedència. Com diu el papa Francesc en la seva carta del 10 de febrer als bisbes dels Estats Units, “només afirmant la dignitat infinita de tothom, la nostra pròpia identitat com a persones i comunitats assolirà la maduresa”. Només així contribuirem a construir una societat més humana i fraterna.

.....

RIFER ROCAFER

CAMPANES RELLOTGES MEGAFONIA

www.rifersl.com

DELEGACIÓ GIRONA:

C/ Canonge Dorca 37
17005 Girona
Tel. 972 22 01 55 info@rifersl.com

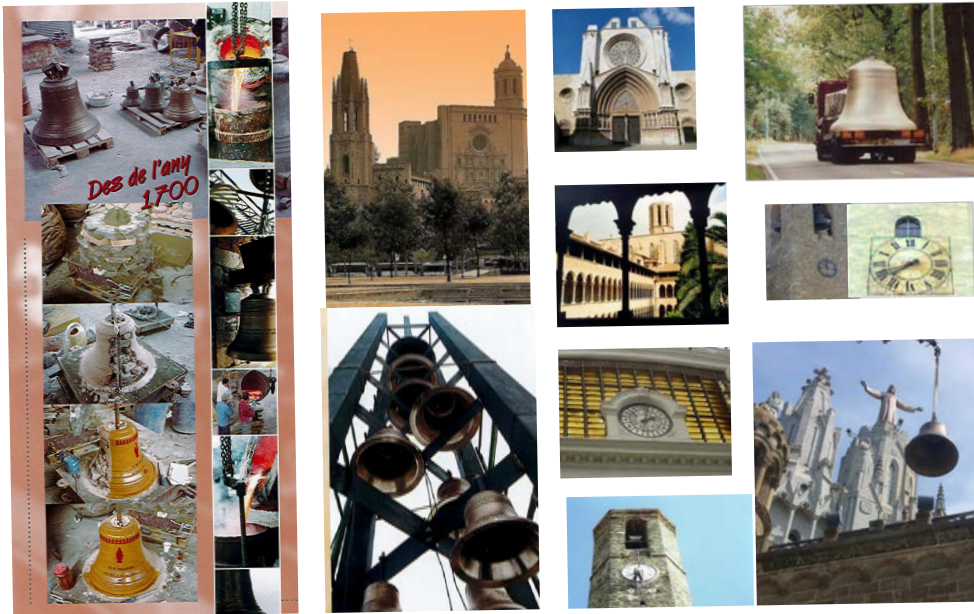
DELEGACIÓ BARCELONA:

C/ Lluç 321, edifici cinc 22@
08019 Barcelona

DELEGACIÓ TERRASSA:

Tel. 616 90 90 01

60è Aniversari

Celebrem 60 anys junts!

La setmana a les Xarxes

BEATRIZ SILVA ✕

@BeaSilva9

02/04/2025

Periodista

“El primer pas per combatre els discursos d’odi és no callar, la indiferència permet el creixement del racisme i la xenofòbia”, diu Peio Sánchez. L’Hospital de Campaña Santa Anna organitza un col·loqui per debatre sobre l’augment de l’aporofòbia i el rebuig a les persones sense sostre i nouvingudes

VALENTINA ALAZRAKI ✕

@valealazraki

02/04/2025

Vaticanista

Aquest ciri, que el cardenal Stanislaw Dziwisz va deixar sobre la tomba de sant Joan Pau II després de la missa celebrada a la basílica de Sant Pere per recordar els 20 anys de la mort del Papa polonès, li va ser donat pel papa Francesc

LUIS ÀNGEL DE LAS HERAS CMF ✕

@cmfluisangel

31/03/2025

Bisbe de Lleó

Des de la plenària de la CEE una abraçada de consol de la diòcesi de Lleó a les famílies de les víctimes de l’accident a la mina de Cerredo, una pregària esperançada pel descans etern dels morts i per la recuperació dels ferits. Units a Valle de Laciana

LA SETMANA

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

ELS MOTIUS PER AJUDAR L’ESGLÉSIA, MÉS A PROP

Ja està en marxa la campanya Xtants 2025, en què un autobús recorre Espanya per donar a conèixer l’impacte que té per als més vulnerables marcar la X a la Declaració de la Renda. El responsable del Secretariat per al Sosteniment de l’Església de l’episcopat espanyol, Vicente Rebollo, va dir el 31 de març, en una entrevista al programa *Sense distància*, que “aquest any la diferència és que cada diòcesi dissenya el seu itinerari, perquè es noti que l’Església està molt més a prop del que sembla, des de la seva

gran acció pels altres”.

Vicente Rebollo, a més, va recordar que “aquest gest tan senzill i tan significatiu, destinar un 0,7 per cent dels impostos a l’Església pagant o rebent el mateix, pot ajudar moltes persones, cosa que fa de la campanya una crida perquè la gent es preocupi i sigui protagonista” d’aquest servei. Un autobús, “Línia 105 Xtants”, recorre diferents llocs per mostrar la tasca social i espiritual que els projectes i comunitats eclesials desenvolupen en l’àmbit local en part gràcies l’impacte que té la X.

Zoom MACIÀ GRAU

©Vatican Media

El papa Francesc va aprofitar la pregària de l’Àngelus del 30 de març passat per mostrar la seva proximitat amb les poblacions del sud-est asiàtic afectades pel terratrèmol, que ha causat més de 3.000 morts a les regions de Myanmar i Tailàndia. El Pontífex, que el dia anterior havia enviat un telegrama de condol per les víctimes, va invitar els fidels a continuar resant per tots els afectats i les seves famílies.

L’efemèride JOAN PALLARÈS-PERSONAT

14 d’abril del 1912

Naufregi del vaixell *Titanic* en topat contra un iceberg

Des del monestir

Flaixos de Quaresma i Setmana Santa

LLUÍS SOLÀ
Monjo de Poblet

Es cistercencs hem conservat la pràctica d'anticipar les solemnitats i els diumenges amb el cant d'un dels grans responsoris de Matines. Sis flaixos que il·luminen el camí quaresmal vers la Pasqua.

1. *El temps de dejuni ens ha obert les portes del paradís; practiquem-lo, donem-nos amb insistència a la pregària, perquè puguem participar de la glòria de la resurrecció de Jesucrist.* Jesús dejuna quaranta dies, és temptat pel diable i els àngels el serveixen. Les portes del paradís!

2. *La cara de Moisès resplendia pel fet d'haver parlat amb el Senyor. (...). Moisès va baixar de la muntanya portant a les mans les dues taules de pedra*

En la passió del Senyor fem el memorial de tot el que ell ha fet per nosaltres

escrites pel dit de Déu. Moisès, servidor de la Llei per al poble, i Elies, el qui la interpreta. Jesús és al centre, com a llum i plenitud de la Llei i de la Profecia.

3. *Moisès, servent de Déu, va dejunar quaranta dies i quaranta nits per preparar-se a rebre la Llei del Senyor. Va pujar a la muntanya del Sinai (...). Quaranta dies per escoltar la Paraula de Déu, per rebre-la com un do i fer-ne llei i aliment de la vida.*

4. *Jo, el Senyor, et vaig conduir quaranta anys pel desert, i no se't van fer malbé els vestits. Et vaig nodrir amb manà, i tu t'has oblidat de mi, diu el Senyor. Poble meu, què t'he fet? En què t'he entristit? Respon-me! Perquè jo et vaig treure de la terra d'Egipte. En en-*

dinsar-nos en la passió del Senyor fem el memorial de tot el que ell ha fet per nosaltres. Amb temor i agraïment.

5. *Aquestes són les festes que convo-careu a les dates prescrites: El capvespre del dia catorze és la Pasqua del Senyor, i el dia quinze celebrareu la solemnitat per al Senyor de l'Univers. És la Pasqua del Senyor, el seu pas, la seva llibertat. Per tots nosaltres. El pas per la mort camí de la vida.*

6. *M'envolten homes mentiders, sense cap motiu m'han assotat: Però vós, Senyor, defensor meu, salveu-me. Perquè el perill és a prop, i no tinc qui m'ajudi. Tot el dolor del Senyor. Nosaltres l'ajuntem al nostre perquè l'esperança el transformi en amor. ■*

Contrapunt

Setmana Santa avui

JORDI VILA
Delegat episcopal Càritas
diocesana Tarragona

El nostre món sembla viure ancorat en el Diumenge de Rams

L'Hosanna amb què la multitud aclamava Jesús quan entrava a Jerusalem el Diumenge de Rams era un crit d'exaltació triomfalista. Volien proclamar-lo rei d'Israel, erigir-lo com el tòtem que havia de fer realitat els seus somnis de llibertat nacional i de restauració religiosa.

El pollí que muntava el Fill de David era, però, el presagi que alguna cosa no quadraria. Ell era un rei humil i pacífic, el Messies servent. El seu regne no podia ser cap altre que el Regne de Déu que havia predicat amb paraules i obres.

Abandonat per uns i condemnat pels altres, aquell Divendres va quedar clar que ningú no l'havia acabat d'entendre ni havia assumit de debò el seu projecte. Ni s'havien convertit

ni havien cregut la bona notícia. Jesús va beure fins al darrer glop el calze dels proscrits, els condemnats i els torturats. Ell que s'havia compadit de tants no va trobar la compassió de ningú.

Però va arribar el Diumenge. Del silenci més profund va brollar l'Al·leluia com un cant alegre i harmoniós. És el cant a la llum que sorgeix de la foscor, és el goig d'una Vida que ha vençut la mort. És la confirmació que Jesús no era un il·lús i que el Regne de Déu ja és enmig nostre.

El nostre món sembla viure ancorat en el Diumenge de Rams. Lluita pel poder, recerca del màxim benefici, fantasia de control omnímode i d'un nou ordre mundial. Tot s'hi val per tal d'aconseguir-ho, des dels en-

ganyos més subtils fins als crits més desaforats.

I és per això que proliferen entre nosaltres les víctimes d'un llarg Divendres Sant. Les seves creus tenen forma de pastera enmig de l'oceà, de tenda en un camp de refugiats, d'habitació precària de relloguer per a una mare i els seus fills o de butaca solitària davant del televisor al pis fred d'una àvia que no pot baixar al carrer.

Però és precisament aquí on podem començar a entonar l'Al·leluia. Quan donem la mà a l'abandonat, quan acollim el foraster, quan connectem amb aquell a qui ningú no escolta, la Vida despunta, el Regne de Déu avança. Comencem a ressuscitar. És Pasqua. ■

Aprofitem aquests dies sants per fixar la nostra mirada en el Senyor, que tot ho pateix i ho viu per amor a nosaltres, per amor a tu i a mi

Acompanyem Jesús

**CARD. JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA**
Arquebisbe de Barcelona

Ens trobem a l'inici de la Setmana Santa. Avui recordem l'episodi en què Jesús va entrar humilment a Jerusalem muntat en un pollí. L'evangelista Joan explica que molts habitants de Jerusalem van sortir a trobar Jesús portant rams de palmera. Avui ens unirem a ells en la benedicció dels rams i en la Missa de la Passió.

Els ritus de la celebració d'aquesta festa recullen el goig amb què el poble esperava el Messies, però també reflecteixen l'inici del drama que va viure Jesús. I és que en aquest dia recordem el començament de la seva Passió, mort i resurrecció.

Avui, inspirant-me en algunes homilies del papa Francesc, voldria compartir amb vosaltres al-

gunes reflexions que ens ajudaran a acompanyar Jesucrist en aquests moments tan decisius per a la seva vida i per a la vida de l'Església.

A la segona lectura de l'Eucaristia del Diumenge de Rams podem llegir que Crist es va humiliar fins a prendre la condició d'esclau (cf. Fl 2,7). El Papa diu sovint que aquestes paraules ens revelen quin era l'"estil de vida" de Jesús. Jesús va viure en un poble humil, va passar per la vida fent el bé a tothom, i no tenia un lloc "on reposar el cap" (Mt 8,20). Aquest estil de vida és un model per a nosaltres. Jesús ens ensenya a viure amb humilitat, a optar sempre pel camí de l'amor i del servei. Seguim l'exemple de tantes persones que, amb creativitat i alegria, dediquen discretament el seu temps als altres.

El text de l'Evangeli que avui proclamem és el de la Passió segons sant Lluc. És un text llarg en el qual podem reflexionar sobre l'actitud de les persones que es van trobar amb Jesús durant la seva Passió i mort. Contemplem les multituds que lloen Jesús en la seva entrada a Jerusalem, però que al cap de pocs dies se'n desenten. Fixem-nos en els deixebles de Crist; se senten sobrepassats per la situació i no

comprenen res del que està passant.

El Papa ens demana que llegim el text amb atenció, ens situem en l'escena i ens preguntem: "Qui soc jo davant Jesús?" És a dir, amb quin personatge m'identifico més? Demanem al Senyor que ens ajudi a tenir l'actitud de Simó de Cirene. Simó, encara que venia cansat de treballar, ajuda Jesús a portar la seva Creu. Prenem exemple de Josep d'Arimatea. Ell, discretament, demana a les autoritats el cos de Jesús i li dona una sepultura digna.

Benvolguts germans i germanes, durant aquesta setmana que avui comença, acompanyem Jesús en el camí de la seva Passió, mort i resurrecció. Deixem-nos afectar per la darrera i definitiva manifestació d'amor de Déu per cadascun de nosaltres. Aprofitem aquests dies sants per fixar la nostra mirada en el Senyor, que tot ho pateix i ho viu per amor a nosaltres, per amor a tu i a mi. Quin desbordament d'amor! Al costat de Jesús, hi ha també les persones més vulnerables, crucificades pel sofriment. No les deixem mai soles. No permetem que la veu dels qui pateixen es perdi en el silenci de la indiferència (cf. *Homilia del papa Francesc*. Diumenge de Rams. 2 d'abril del 2023). ■

Amb una pobresa infantil que s'enfila al 34,7%, les mesures haurien de concentrar-se en les famílies que més ho necessiten

INFÀNCIA QUE CLAMA OPORTUNITATS

JOAN ANDREU PARRA

Fotos: Agustí Codinach

Els preferits de Jesús van ser els petits, l'Evangeli ho testimonia en diferents ocasions. Caldria preguntar-se si ho són d'aquesta societat en què un 34,7% dels infants menors de 18 anys a Catalunya viuen en situació de pobresa (taxa AROPE), és a dir, un total de 467.700 nens i nenes el 2024. Són infants que no veiem al carrer demanant caritat o remenant als contenidors, però les seves carències i el seu patiment silent hi són, ho veurem en escenes de la vida quotidiana intercalades en el decurs del reportatge.

8.00 am. En Kevin es lleva per anar a escola. Farà un esmorzar lleuger, el primer que trobi a la nevera. Avui no podrà anar amb la resta de classe a l'excursió que fa el seu grup a una granja-escola, els seus pares no es poden permetre pagar aquest extra

Aquestes xifres enquistades de pobresa fa gairebé tres dècades que les veu Paco Estellés, responsable de les Plataformes Socials dels Salesians de Catalunya, i que va ser coordinador de la Plataforma d'Infància de Catalunya (PINCAT): "És un tema que preocupa, en el sentit que no veus que la cosa vagi a millor. Hi ha algun element que se'ns està escapant i per això no s'està abordant de la forma adequada. La sensació és que no ens hem posat clarament com a país a treballar-hi."

Certament, tenim una societat que està reduint

Activitats a la PES (Plataforma d'educació social) Martí-Codolar, una de les nou entitats socials Salesianes a Catalunya que vehicula la Fundació Magone. A Martí-Codolar, es despleguen quinze projectes socials adreçats a infància, adolescència, joventut i llurs famílies.

la pobresa global, però al vagó de cua hi ha les famílies amb fills a càrrec: “La inversió que hi ha a l'Estat espanyol en famílies amb infants a càrrec és la meitat o menys del que s'inverteix a la mitjana de la Unió Europea. No hi ha polítiques preventives d'inversió cap a les famílies. També hi ha un tema cultural: aquí la família extensa sempre ha estat el lloc de refugi en situacions de dificultat i és la que està suplint l'Administració”, apunta Estellés.

Un informe de Save the Children revela que el cost de la criança ha augmentat significativament a Catalunya, arribant a una mitjana mensual de 938 euros per fill el 2024. Les despeses relatives als aliments han augmentat un 25% en dos anys i l'habitatge ha tingut un augment del 145% des del 2018. Molt probablement, això està relacionat amb el fet que a Catalunya només neixen 1,10 fills per dona, la taxa més baixa de tot Europa i per sota de la mitjana estatal (1,16).

Precisament, des de les nou entitats socials que els Salesians tenen operant a Catalunya “tenim infants que estan passant situacions complicades, famílies que viuen en habitacions amb nens petits... Són situacions molt ocultes que no estan al nostre abast i de les quals no som prou conscients”, continua Estellés. Tot això també impacta en la macroeconomia: la consellera de Drets Socials i Inclusió ha revelat que el cost de la pobresa infantil és d'11.800 milions d'euros, un 5% del PIB, resultant

de les pèrdues salarials que tindran els infants que viuen en pobresa i que accediran en el futur a ocupacions de baixa qualificació i poc recorregut.

10.00 am. La Clara té classe i toca treballs manuals, ella té uns retoladors que li fan una mica de vergonya, perquè els seus pares no van poder pagar la quota de material a l'AMPA i ha hagut de pescar el que ha pogut de casa

PACTES, ACORDS, ESTRATÈGIES... QUE QUEDEN EN NO-RES

El juliol del 2013 es va signar el Pacte per a la Infància a Catalunya per part de setanta agents institucionals, polítics, econòmics i socials. L'abril de l'any passat es va presentar l'Estratègia de lluita contra la pobresa infantil a Catalunya 2024-2030, que des del PINCAT diuen que està aturada i “mancada d'un compromís polític ferm i d'un pla concret de finançament i desenvolupament”. Pàgines amb bons propòsits que queden en un calaix.

Per a Estellés és clau trencar la transmissió de la pobresa entre generacions: la pobresa infantil en infants amb pares amb un nivell d'estudis baix és del 64,5% a l'Estat espanyol i del 59,7% a Catalunya. En canvi, si els progenitors tenen estudis superiors, la pobresa és del 18% a l'Estat espanyol i del 13,3% a Catalunya. El PINCAT certifica que el 80% dels infants que viuen en situació de pobresa seran adults pobres.

I és que un infant amb una situació de pobresa sovint té més dificultats educatives i la mateixa possibilitat de tenir un nivell d'estudis superiors s'allunya. “Ens trobem que els pares no tenen la capacitat o la possibilitat d'acompanyar els fills en el procés educatiu. Per diferents raons: perquè ells tampoc no tenen els estudis o com que són d'altres països no coneixen la llengua, perquè la situació de pobresa fa que estiguin treballant moltíssimes hores i que no hi siguin a la tarda quan els fills arriben a casa, perquè han de compartir habitatge amb diferents famílies...”, detalla Estellés.

13.00 pm. L'Iker torna a dinar a casa seva. Els seus pares no han pogut tramitar la beca menjador, els ha resultat molt complicat. No sap què s'hi trobarà, molt probablement no serà un àpat nutritiu i equilibrat

“Als barris desfavorits el consum de pantalles és el doble que als benestants, per la raó que als primers la conciliació familiar-laboral no és fàcil. Aquest accés gairebé il·limitat a les pantalles afecta de diverses maneres el desenvolupament emocional dels infants i joves i l'atenció i la concentració. També les activitats extraescolars són la meitat que en un barri com Sarrià-Sant Gervasi. La presència, cada vegada més, és un luxe”, observa el psicòleg clínic José Ramon Ubieta.

Aquestes dificultats a vegades se

1.600 persones en situació de fragilitat són ateses al llarg de l'any al PES-Martí Codolar per part de 45 professionals, voluntariat i alumnat de pràctiques, amb el segell de l'acollida incondicional i l'acompanyament dels projectes vitals.

substancien en necessitats educatives especials o la conveniència de tenir accés a un psicòleg o a un logopeda per corregir dificultats d'aprenentatge o trastorns del neurodesenvolupament. "L'accés d'adolescents a psicòlegs del sistema públic està col·lapsat, no hi ha prou atenció, està molt medicalitzat, hi ha moltes llistes d'espera que a vegades fan que els casos derivin en patologia. Això porta a un abandonament escolar prematur", remarca Estellés.

La Fundació Pere Tarrés ha detectat que un mínim del 14% dels infants dels seus centres socioeducatius pateixen trastorns de salut mental. En aquests centres atenen infants i famílies en situació de vulnerabilitat, normalment derivats de serveis socials, un cop surten de l'escola per fer reforç escolar, activitats de lleure, habilitats socials... "Aquests infants pateixen de manera molt significativa i també hi ha molt de patiment mental ocult en els infants més petits, tot i que pensem que habitualment és a partir de l'adolescència que es desenvolupen moltes d'aquestes patologies", apunta Rafael Ruiz de Gauna, director adjunt de la Fundació Pere Tarrés i director de la xarxa de centres socioeducatius.

Una altra conclusió de l'estudi esmentat és que els infants en situació de vulnerabilitat tenen problemes de salut mental superiors a la mitjana de la població. "Això és per les situacions d'estrès tan intenses com no tenir habitatge, ser desnonats, que els pares no tinguin feina i que ells mateixos siguin menystinguts entre els seus iguals... Viure amb escassetat acaba marcant molt la vida, fins i tot, la pròpia autoestima. Capgirar-la i aportar esperança per a nosaltres és molt important", remarca Ruiz de Gauna.

Des de l'entitat demanen que en aquests centres hi hagi un psicòleg que pugui atendre tant infants com famílies que presenten aquestes dificultats, millorar la coordinació de serveis existents (CSMIJ, referents emocionals als Centres d'Atenció Primària) i millorar el finançament d'aquests centres per estabilitzar les plantilles ja que, com assegura Ruiz de Gauna, "per a aquests infants el vincle que estableixen amb els educadors de referència és vital".

16.30 pm. La Kadija torna a casa, li agradaria quedar-se amb

les companyes a l'extraescolar de patinatge, però els seus pares no el poden pagar. El recurs serà entretenir-se diverses hores amb el mòbil esperant que arribin els adults de treballar, probablement molt tard

SOCIETAT CIVIL IMPLICADA

"Afortunadament, tenim una societat civil supercompromesa a Catalunya davant d'aquesta realitat: fundacions, particulars... i una gran part és de caràcter cristià, si no, la situació seria molt més greu", valora Estellés. És el cas del programa de Família i infància de Càritas Catalunya que l'any 2023 va invertir 5,4 milions d'euros en 243 projectes adreçats a les famílies amb l'accent posat en el reforç educatiu i pedagògic i on hi han participat 7.321 persones.

Una iniciativa recent ha estat la dels docents sensibilitzats per defensar el dret a l'educació vinculat al dret a l'habitatge digne, en el context que més d'un 10% dels infants viuen en habitatges insalubres, amb manca de subministraments, en situació d'amuntegament o privació material severa. Així, els sindicats de l'àmbit educatiu USTEC i CGT, i la PAH i el Sindicat de Llogateres, han presentat el protocol "Sense habitatge no hi ha educació" que recull eines per donar suport a famílies i a la comunitat educativa quan un infant de l'escola perd casa seva o pateix violència habitacional.

Tots els consultats apunten a concretar una vella reivindicació: la prestació universal per la criança i que està recollida a l'Estratègia contra la pobresa del 2024-2030. "Si apostéssim clarament per aquesta prestació estariem fent realment una política preventiva i això donaria grans fruits", defensa Estellés. I també concretar les noves oportunitats educatives, en què treballa el Departament d'Educació, per intentar que els joves que no han reeixit en els estudis puguin retornar-hi per formar-se i poder trencar la cadena de l'exclusió.

18.00 pm. En Carlos hauria de fer els deures, però no es pot concentrar. Viu amb la seva mare en una habitació de relloguer on tot just tenen un llit, un armari i una taula, però ara mateix hi ha massa

enrenou al pis. Haurà d'esperar que es calmin els veïns

A l'Informe sobre els drets de l'infant 2023 del Síndic de Greuges de Catalunya es proposen tretze accions transformadores. L'adjunta a la Síndica, Aida C. Rodríguez (vegeu entrevista a les pàgines 12-13), destaca: "En primer lloc, una renda destinada a l'infant. En la majoria de països europeus que la tenen té un impacte directe positiu en la reducció dels índexs de pobresa infantil i, per tant, és qüestió de posar-nos-hi." L'escola, on els infants passen entre 14 i 15 anys, és un espai preferent d'intervenció. El pacte contra la segregació escolar ha permès distingir entre 200 i 300 centres altament guetitzats. "Són centres on hi ha una alta concentració d'alumnat vulnerable, que sol ser amb uns condicionants socioeconòmics i amb un percentatge alt d'origen migrant i sobre els quals no hem aconseguit encara impactar positivament. Amb tot, hem de felicitar-nos per la gran capacitat de recepció en el sistema escolar de les diversitats funcionals, de l'origen migrant de l'alumnat...", explica Rodríguez. Des del Síndic, consideren que tenint tan identificat on hi ha la vulnerabilitat, calen "polítiques d'intervenció no lineals, com ara en l'escolarització 0-3, que a I1 i I2 hi hagi una gratuïtat focalitzada en l'alumnat vulnerable. Això, alhora, podrà activar mecanismes d'inserció social de les mares".

La consellera de Drets Socials, Mònica Martínez Bravo, ha anunciat al Fòrum Pere Tarrés una reforma del sistema de prestacions dirigit a 350.000 famílies vulnerables que ara no reben ajuts públics i arribar al 44% de la població infantil. De fet, Rodríguez destaca que "cal un acompanyament intensiu a famílies, volem evitar o reduir els expedients de risc. Aquí encara veiem molt assistencialisme i poca adaptació a les necessitats reals. Podríem tenir models més a domicili, no des de l'exigència o el control, sinó des d'un acompanyament real ajustat a necessitats. Igualment, és fonamental un lleure regulat, sòlid, de qualitat i accessible per a tothom. I, finalment, calen espais per tenir reflexions una mica més profundes i responsables sobre l'ús de la tecnologia que incloguessin les empreses i els infants". ■

Aida C. Rodríguez, adjunta per a la defensa dels drets dels infants i dels adolescents de la Síndica de Greuges

“ÉS L'ENTORN EL QUE SOVINT FA VULNERABLE L'INFANT”

Aida C. Rodríguez, adjunta a la Síndica de Greuges des de l'abril del 2023, a la biblioteca de la institució.

Agustí Codinach

JOAN ANDREU PARRA

Aida C. Rodríguez i Giménez li agrada de construir el tòpic que diu que “els infants són el futur”. “Els infants ja són ciutadans avui i els hem de tenir en compte i fer esforços per incloure’ls, perquè les decisions que prenem els impacten avui i demà”, remarca l’adjunta per a la defensa dels drets dels infants i dels adolescents de la Síndica de

Greuges. “El problema que tenim els adults és que ens hem oblidat que vam ser infants” i ens convida a intensificar aquest contacte. De fet, els informes de la Síndica ja incorporen un apartat amb el parer dels infants després d’haver consultat el Consell Assessor Jove.

La pobresa infantil, com diu Anton Costas, “és una anomalia impròpia d’un país com el nostre”?

Hauria de ser un anacronisme parlar de pobresa infantil a Catalunya, però també és una preocupació de molts països del nord on la pobresa infantil semblaria que

hauria d’estar superada i no ho està, mentre veiem que la gent pobra cada vegada és més pobra i la gent rica cada vegada és més rica.

Quines són les causes principals de la pobresa infantil?

No soc economista, però les polítiques d’infància a Catalunya pateixen un infrafinançament històric. Hi ha alguns indicadors de millora des de la crisi del 2007-2008, un increment molt potent pel que fa a l’educació, però no són suficients. I, en canvi veiem un context d’empitjorament de les condicions de les famílies, l’anomenem *cercle de vulnerabilitat*, com un element

contextual on els infants es troben immersos i també com a herència intergeneracional. Al Síndic ens trobem queixes de persones que s'adreçaven a nosaltres a demanar-nos ajuda perquè els seus fills havien estat tutelats per l'administració, per una situació d'extrema vulnerabilitat, i ells mateixos ara havien estat en el passat tutelats. Era una reproducció directa i, per tant, és una alarma. Si el sistema és bàsicament reactiu i la prevenció no funciona, és en part perquè no tenim prou inversió en aquestes polítiques.

Què veieu des del Síndic?

Veiem famílies que tenen una renda insuficient i que això impacta en condicions d'infrahabitatge, processos de nomadisme no volgut en fugir d'uns lloguers que no poden pagar; són unes condicions d'extrema vulnerabilitat. I per tant, veiem infants que són desnonats, que després viuen en pensions, sense cuina, sense una habitació, amb problemes nutricionals...

Com impacta tot això en la primera infància?

L'accés a una educació al voltant dels 0-3, com ens diu la ciència, és determinant i hem d'intentar que arribi a aquells que més ho necessiten. Hem parlat d'infrafinançament i, per tant, hem de ser responsables amb els recursos fent que algunes mesures, en comptes de lineals, igualitàries i no equitatives, estiguin molt més focalitzades en la infància vulnerable, que tenim localitzada per renda i per padró.

Els acords per la infància s'arriben a desplegar?

Hem tingut tres consellers de cada àmbit en dos anys i això ens diu molt del moment històric que vivim, d'acceleració, de política a curt termini, que a la pràctica es tradueix en una manca de compromís i, per tant, això és enemic directe de la prevenció. Quan aquests plans, pactes, estratègies... són consensuats, hi ha moltes més possibilitats que hi hagi èxit. Quan participo als fòrums sobre pobresa infantil hi ha departaments que estan absents, com el d'economia, no és només una qüestió de drets socials.

Des del Síndic heu participat en l'Estratègia contra la pobresa infantil 2024-2030.

Sí, vam estar al Consell, com a

observadors. Un gruix importantíssim de les propostes que presentava l'estratègia eren conegudes del Síndic, per no dir que eren del Síndic. Valoro molt positivament el pacte contra la segregació escolar, un pacte d'èxit que té cinc anys i que mira molt més enllà de la qüestió purament educativa, com a ascensor social que hem de potenciar, sinó incidint en les condicions d'educabilitat.

Quan van nomenar-la defensa va que "el suport a un infant vulnerable passa per millorar el suport social a la seva família". Com es dona forma a aquesta voluntat?

Es fa servir molt la idea que l'infant és vulnerable per apel·lar a la intenció d'ajudar-lo i protegir-lo, però és l'entorn el que sovint fa vulnerable l'infant, per exemple, la pobresa o la manca d'educació són agreujants. Per això apel·lem a la inversió en prevenció. S'estan incrementant els expedients de risc i també de les tuteles per part de l'administració. Per a nosaltres és el major dels fracassos perquè implica, efectivament, la separació. Sobretot perquè hi ha un alt grau de casos (40 i escaig per cent), on no hi ha necessàriament violència, abús o maltractament, sinó que moltes de les causes poden estar vinculades a la pobresa o una alta vulnerabilitat que afecten els pares. Ajudar l'infant o protegir-lo sempre haurà de passar per treballar amb la família, que continua sent un nucli fort de la nostra societat. L'infant necessita una família, biològica o no, on creixi, necessita uns vincles forts que el sostinguin, que li donin i possibilitin unes condicions de desenvolupament suficients.

Sou molt crític amb la DGAIA. Què es podria fer millor?

El sistema de protecció probablement ha quedat obsolet i necessita ser repensat. No té a veure amb els tècnics i les persones que hi treballen, que fan el que poden amb el que tenen a les mans. Com a societat, volem que col·lectius vulnerables com la gent gran, les persones que han comès un delicte, els infants que necessiten protecció, persones amb dificultats de salut mental o discapacitat visquin institucionalitzats? Sabem des de fa dècades que la institucionalització té un impacte enorme en la vida de

“Ajudar l’infant o protegir-lo sempre haurà de passar per treballar amb la família”

“Com a societat, volem que col·lectius vulnerables com els infants que necessiten protecció visquin institucionalitzats?”

les persones, per tant, no podem donar-la per bona ni per principis ni per resultats. Veiem que com més institucionalització de l'infant, més dificultats es donen, per exemple, quan arriba l'adolescència. Aquest diagnòstic és compartit i hem de trobar la manera consensuada de veure cap on avancem. Això no vol dir que no hi hagi d'haver un recurs residencial, però hauria de ser quirúrgic.

Els treballadors dels centres residencials no tenen unes bones condicions.

És personal que arriba molt jove als centres residencials, amb una rotació altíssima i que no s'hi queden perquè les condicions no són bones. També surt molt castigat perquè se sent molt impotent davant de la realitat dels infants i de les famílies. I tot això impacta negativament en la qualitat. Visitem constantment CRAES i parlem amb els professionals, últimament hem vist casos de diversos suïcidis, el sistema no pot atendre ni contenir joves que tenen dificultats de salut mental i que estan tutelats. ■

V

Portes Obertes / Open Doors

VIDA ECLESIAL

Aquesta setmana el **Papa** reflexiona sobre la seva **malaltia**, entrevistem el **P. Giovanni Scalesi**, analitzem la manca de **llibertat religiosa a l'Afganistan** i parlem amb l'actor **Toni Gomila** del pregó de **Setmana Santa** de **Blai Bonet**

Saadi assegut, llegint la
Bíblia en farsi.

En aquesta Quaresma de 38 dies d'hospitalització, el Papa s'ha vist privat de la salut i de les forces

Un Francesc “feble” i “fràgil” insisteix que Déu “mai no abandona” el malalt

ANGELES CONDE
Ciutat del Vaticà

Durant el seu pontificat, són nombroses les trobades que el papa Francesc ha mantingut amb malalts, ja sigui en l'àmbit de la Jornada Mundial del Malalt o en audiències específicament dedicades a persones amb discapacitat o malalties greus o degeneratives. En la memòria col·lectiva guardem aquella jornada emotiva del Papa amb els malalts de Huntington, una patologia rara, degenerativa i avui dia encara sense cura. Va ser un 18 de maig del 2017 i a l'Aula Pau VI el Papa va abraçar totes i cadascuna de les 2.000 persones que van anar a l'audiència. Eren més de 200 malalts acompanyats per les seves famílies i els seus metges. Aquell dia Francesc posava el focus sobre una malaltia els pacients de la qual havien patit sempre l'estigma i l'asse-

PAPA FRANCESC

“El nostre físic és feble, però, fins i tot així, res no ens pot impedir estimar, pregar, lliurar-nos, ser els uns per als altres en la fe, ser senyals lluminosos d'esperança”

nyalament per les seqüeles físiques i psíquiques visibles.

El Papa mai no ha tingut por dels malalts, però de la malaltia potser sí. Ho confessava al periodista Carlo Musso el qual el va ajudar a escriure la seva autobiografia titulada *Esperança* i publicada a principis d'enguany. Francesc assegura en aquest llibre: “Tot i que sé que ja me n'ha concedit moltes, només li he demanat una gràcia més al Senyor: tingues cura de mi, que sigui quan tu ho vulguis, però, Tu ho saps, em fa força per el dolor físic... Així que, si us plau, que no em faci molt de mal.”

Poc es podia pensar el Pontífex quan va parlar amb Musso d'aquesta por i poc després de la publicació del llibre, que li tocava viure un moment de malaltia tan llarg com el que està travessant en aquests moments. Ara ell experimenta la manca de salut en la pell del qui pateix i així ho està explicant a les catequesis que ha escrit des que va ser ingressat al policlínica Gemelli el 14 de febrer passat. Amb el pas dels dies, i davant de dos episodis crítics en els quals la seva vida va córrer perill, el Papa ha anat sent més franc pel que fa a com està vivint el que ell mateix ha definit com “una prova”. Ha explicat, com ho va fer a l'Àngelus del 2 de març, que estrobava en un moment de “fragilitat” on havia après “encara més a confiar en el Senyor”. “Dono gràcies a Déu perquè em dona l'oportunitat de compartir en el cos i en l'esperit la condició de tants malalts i persones que pateixen”, remarcava en aquest text. Una setmana després, també en la catequesi per a l'Àngelus, confessava que rebia “la tendresa de la cura” de part de tot el personal que l'atenia.

A la residència de Santa Marta, el Papa passa la convalescència sota atenció mèdica constant.

Francesc insistia que cal aquest “miracle de tendresa” que acompanya el qui passa un moment difícil, i aporta una mica de llum en la nit del dolor”, com en el seu cas.

El Pontífex s'ha descrit a si mateix com un malalt feble i fràgil, però no com algú inservible o descartable. “El nostre físic és feble, però, fins i tot així, res no ens pot impedir estimar, pregar, lliurar-nos, ser els uns per als altres en la fe, ser senyals lluminosos d'esperança”, animava altres malalts als quals a més recordava que el Senyor “mai no ens abandona” i que “en els moments de dolor ens col·loca al costat persones que reflecteixen un raig del seu amor”.

En aquells dies, el Papa també va

ESGLÉSIA EN SORTIDA

La veritable saviesa

En una societat altament tecnològica en la qual tot sembla que ho tenim a l'abast a cop de clic, i en la qual podem trobar una solució específica per als nostres interrogants amb unes dècimes de segon, segurament a molts ens sorgeix la pregunta: és possible trobar respostes i respostes versemblants a les inquietuds que se'ns presenten diàriament? Aquest trobar respostes o solucions, provenen o es basen en el grau de coneixement que tinguem sobre les diferents ciències, arts o disciplines? Per arribar a aquestes "solucions" cal aplegar una pila de conceptes o que sapiguem moltes teories?

Hi ha interrogants als quals resulta impossible fer front per molta acumulació d'informació que tinguem. Hi ha incògnites que, per molt que ho vulguem, no podem aclarir o solucionar, i d'altres per a les quals ens cal la saviesa i no el simple coneixement.

La saviesa, a més de comptar amb el coneixement, gens insignificant, té a veure amb la capacitat de reflexionar sobre el que un pensa i sobre l'actualització que fa; té a veure amb l'experiència pràctica que cadascú viu i amb la seva capacitat de discerniment. Tot això ens ha de portar a viure coherentment.

Des d'un punt de vista cristià, la saviesa és el primer do que apareix en els coneguts dons de l'Esperit Sant. Des d'aquí, la saviesa va una mica més enllà, perquè ella prové de Déu i suposa veure la vida des de la seva mirada, actuant des d'aquesta òptica o enfocament, sense oblidar tot el que hem dit sobre ella anteriorment.

Ara bé, serà l'Esperit qui ens hi guïi, li donarem cabuda a la nostra vida?

PEPE PEDREGOSA, S.S.P.

Membre d'Escola d'Animació Bíblica

© Vatican Media

tenir forces per agrair els bons desitjos que li van arribar des de molts llocs del món. En una carta enviada al director del diari italià *Il Corriere della Sera*, el qual li havia desitjat una recuperació ràpida, el Sant Pare explicava que "la fragilitat humana té el poder de tornar-nos més lúcids en relació amb el que dura i el que passa, amb el que ens fa viure i el que mata". "Potser per això tendim tan sovint a negar les limitacions i a evitar les persones fràgils i ferides, perquè elles tenen el poder de fer-nos qüestionar la direcció que hem triat com a individus i com a comunitats", afegia. I insistia en com d'absurda es veu la guerra, més fins i tot, des d'un llit d'hospital.

Francesc ha viscut en carn pròpia "la paciència del Senyor" a través de la cura dels metges. Ho escrivia el mateix dia que va rebre l'alta hospitalària. Deia que la paciència confiada "ancorada en l'amor de Déu" permet a malalts com ell afrontar "les situacions més difícils i doloroses". En aquesta Quaresma de 38 dies d'hospitalització, Francesc s'ha vist privat de la salut i de les forces. Així, en l'Àngelus del 30 de març passat reconeixia estar immers en un "temps de curació" de l'ànima i el cos. I convidava novament a mirar la malaltia no com una cosa aliena a les nostres vides, sinó com a "experiències que ens uneixen a tots" i que ens fan més germans "en la salvació que Crist ens ha donat". ■

El pare barnabita Giovanni Scalese va abandonar el país amb l'arribada dels talibans

“La presència de l'Església a l'Afganistan sempre ha estat significativa i molt apreciada”

El 2021, el pare Scalese saludant el papa Francesc al Vaticà.

CARME MUNTÉ MARGALEF

Redacció

L'agost de l'any 2021, amb l'arribada dels talibans, la presència occidental va haver d'abandonar a correccita l'Afganistan. El pare barnabita Giovanni Scalese va agafar l'últim vol juntament amb cinc missioneres de la Mare Teresa de Calcuta i catorze infants discapacitats dels quals tenien cura. S'acabava així la missió *sui iuris* que va impulsar Pius XI fa un segle.

“Malauradament, l'Afganistan és un dels països on pràcticament havia desaparegut el cristianisme (que hi havia estat difós els primers segles pels nestorians), a diferència d'altres països islàmics. Això va fer que tornar a implementar-lo fos més problemàtic”, explica el P. Scalese des de Milà, on resideix.

Durant set anys va ser el responsable de la missió *sui iuris* a l'Afganistan, nomenat pel papa Francesc. En què consistia la seva tasca?

La meva tasca consistia en la pastoral dels catòlics presents al país. La

comunitat catòlica estava formada exclusivament per estrangers que arribaven a l'Afganistan per motius laborals (personal diplomàtic, funcionaris d'organitzacions internacionals i humanitàries, empresaris, etc.). En general, els soldats eren assistits espiritualment pels seus capellans (tot i que jo celebrava la missa setmanal per al contingent italià a Kabul).

Com era la seva tasca pastoral tenint en compte la manca de llibertat religiosa al país?

La manca de llibertat religiosa plena ha afectat l'activitat de l'Església

catòlica a l'Afganistan des dels seus orígens. Quan es va autoritzar la presència d'un sacerdot catòlic, només era per ajudar espiritualment els catòlics estrangers. Va ser catalogat com a "capellà de l'ambaixada italiana", i l'església (l'única església del país) s'havia de construir en sòl "extraterritorial" (de fet, dins de la legació italiana). Qualsevol forma de proselitisme sempre ha estat exclosa, i per tant mai no hi ha hagut conversions al catolicisme (no sé si n'hi ha hagut cap al cristianisme en les diverses declinacions protestants). Entenc, però, que alguns afganesos que viuen a l'estranger s'estan convertint al cristianisme. En els meus anys, el problema que més afectava l'activitat pastoral va ser la seguretat: els moviments, els meus i els dels fidels, eren extremadament limitats pel perill d'atacs.

L'agost de l'any 2021, amb l'arribada dels talibans, va haver d'abandonar l'Afganistan. Com va viure aquesta experiència?

Tot plegat, força pacíficament, encara que no es pot negar una certa tensió, sobretot perquè no sabíem com evolucionaria la situació. Personalment, també estava disposat a quedar-m'hi (jo vivia a l'ambaixada i per tant em sentia força protegit), però quan vaig veure que les monges, molt més exposades que jo, no se sentien segures, vam decidir marxar. Sempre hem sentit la protecció divina i la proximitat dels nostres germans i germanes, que van pregar per nosaltres arreu del món. Bàsicament, vam aconseguir agafar l'últim vol disponible que sortia de l'Afganistan. L'endemà de la nostra sortida es van produir alguns atacs a l'aeroport de Kabul, que van posar fi a la presència occidental i al pont aeri que connectava el país amb la resta del món.

Què ha suposat per al país i el dret a la llibertat religiosa la presència de l'Església a l'Afganistan d'ençà que, un segle enrere, Pius XI impulsés la missió sui iuris?

La presència de l'Església a l'Afganistan, tot i que representa una gota d'aigua en l'oceà, sempre ha estat una presència significativa i molt apreciada. Fins i tot els darrers anys, la tasca de les monges entre els "rebutjats" de la societat ha estat un "senyal", una petita llavor llençada a terra, que tard o d'hora donarà els seus fruits. En aquests moments només hi ha uns pocs catòlics, que treballen al país

principalment per motius humanitaris. Malauradament, no gaudeixen de cap assistència pastoral. Personalment, crec que és possible i necessari un diàleg amb els talibans, per evitar la seva deriva fonamentalista.

Occident ha abandonat l'Afganistan a la seva sort?

Occident no ha causat una gran impressió a l'Afganistan. Realment espero que alguna cosa pugui canviar amb la nova presidència nord-americana. No oblidem que els talibans, durant el primer mandat del president Trump, van signar els acords de Doha, que aleshores no es van aplicar. Realment espero que ara puguem recuperar aquests acords, la qual cosa suposaria un canvi radical de la situació. També per a la presència de l'Església catòlica. Els mitjans cobreixen l'Afganistan gairebé només en referència als drets de les dones, que és sens dub-

“És possible i necessari un diàleg amb els talibans, per evitar la seva deriva fonamentalista”

te un problema greu, però no l'únic. La pobresa em sembla que és el més preocupant.

Té l'esperança que l'Església pugui tornar a l'Afganistan?

Tard o d'hora passarà. Perquè la missió es torni a obrir, almenys fins que es trobi una solució diferent, l'ambaixada italiana ha de reobrir. Però això només serà possible quan es desbloquegi la situació a nivell internacional. ■

OSMOTIC

by CORSA

ARA
DESCOMPTA
400€

L'únic depurador per osmosi que no malgasta aigua.

Instal·la un **OSMOTIC** i oblida't de comprar aigua envasada.

BPA

ANTIBACTERIAL

LOW SODIUM

NO CLOR

+info

T. 900 208 208
info@corsa.es

Sardenya, 397-399
08025 Barcelona

CORSA

50
1974
2024

SIEMPRE VIENDO EL VASO LLENO

Especial vulnerabilitat de les dones de minories religioses

Portes Obertes / Open Doors

Les dones i les minories ètniques pateixen una repressió més gran.

RAFAEL JIMÉNEZ

Gestor de contingut i comunicació
Portes Obertes Espanya

La majoria dels cristians afganesos són conversos de l'islam, per la qual cosa practicar la fe obertament és impossible. A l'Afganistan, el fet d'abandonar l'islam es considera una vergonya per a la família i la comunitat, i la conversió es castiga amb pena de mort segons la llei islàmica.

Amb la presa del poder per part dels talibans el 2021, aquesta situació ha empitjorat. Si es descobreix un convers, la família, clan o tribu pot intentar preservar el seu "honor" mitjançant pressions, violència o fins i tot assassinat. Si el Govern

descobreix la fe d'un convers, molts creients afganesos no tenen cap més opció que fugir. Les dones i les minories ètniques pateixen una opressió addicional, cosa que les fa viure sota una pressió insuportable.

La ràpida presa de l'Afganistan pels talibans l'agost del 2021 va aturar l'avenç dels drets de la dona. Ja era un país on les dones han tingut tradicionalment un estatus inferior i han estat considerades ciutadanes de segona classe. Les dones de minories religioses, incloses les cristianes, són especialment vulnerables. Les converses també s'enfronten a una pressió extrema en l'àmbit familiar i social, en part a causa del seu paper limitat en la societat afganesa i als seus escassos drets de protecció social.

Encara que a l'Afganistan les conversions solen produir-se al si de la família, si una dona decideix convertir-se al cristianisme pel seu compte, és probable que ho mantingui en secret. Si es descobreix la seva fe, pot patir maltractaments físics i ser sotmesa a arrest domiciliari, ser venuda com a esclava sexual o ser forçada a casar-se amb un musulmà (sovint, gran), la qual cosa es porta a terme amb relativa facilitat.

Davant d'aquesta pressió i violència, les converses opten per mantenir la seva fe en secret entre les seves famílies, cosa que en limita les oportunitats de relacionar-se amb altres creients.

La presa del poder pels talibans també va provocar l'augment de la pressió sobre els homes cristians. Els líders religiosos cristians afganesos, en la seva majoria homes, van ser un objectiu específic dels talibans: molts han desaparegut, d'altres han estat colpejats, torturats i assassinats.

Si es descobreix la seva fe, els cristians homes són extremament vulnerables a la pressió i la violència de la comunitat i la família: poden ser assetjats, aïllats socialment, colpejats o assassinats. Si estan casats, és probable que els prenguin les seves dones i fills. I com que els homes i els nens tenen més llibertat de moviment, són a més vulnerables a segrestos, violència sexual o assassinat al carrer.

I com que els homes són els proveïdors econòmics de casa seva i les seves famílies en depenen econòmicament, quan un cristià és assassinat, les dones de la família queden exposades a l'explotació i la pobresa. ■

Les converses opten
per mantenir
la seva fe en secret
entre les seves
famílies

Cristians a l'Afganistan: patiment i obscuritat

JOSUÉ VILLALÓN

Ajuda a l'Església Necessitada (ACN)

L'Afganistan ha estat una nació predominantment musulmana des de l'arribada de l'islam al segle VII, i les religions no musulmanes sempre hi han estat una minoria insignificant. Segons estimacions registrades en l'Informe Llibertat Religiosa al Món, d'Ajuda a l'Església Necessitada (ACN), la comunitat cristiana a l'Afganistan era d'uns milers abans del retorn al poder dels talibans l'any 2021, formada principalment per conversos al cristianisme de l'islam. El cristianisme ha estat vist històricament amb desconfiança, ja que es percep com una religió estrangera i occidental, cosa que alimenta les tensions amb la majoria musulmana.

La presa de control dels talibans a l'agost del 2021 va suposar un retrocés significatiu per als drets humans al país, i en particular per a les minories religioses. Els talibans, que implementen una interpretació estricta de la llei islàmica (xaria), consideren la conversió de l'islam al cristianisme com un delictes greu. Segons les seves normes, aquells que es converteixen al cristianisme podrien ser castigats amb la pena de mort. Aquesta amenaça s'ha materialitzat en nombrosos casos de persecució, arrestos i tortures.

Els cristians que són descoberts s'enfronten a una gran varietat d'amenaçes, des de la violència física fins a la pressió psicològica. Les famílies que descobreixen que un dels seus membres s'ha convertit al cristianisme sovint el rebutgen i el marginen, fet que porta a una profunda crisi familiar. En alguns casos, els cristians han hagut de fugir de casa seva per escapar de la violència.

A més, el sistema de justícia de l'Afganistan sota els talibans no ofereix cap tipus de protecció a les minories religioses. Les autoritats, en lloc d'investigar els abusos, sovint recolzen la persecució i la discriminació. Això deixa els cristians vulnerables, sense cap instància legal a la qual recórrer.

Malgrat les severes restriccions im-

posades pel règim talibà, la comunitat internacional ha continuat expressant la seva preocupació per la situació dels cristians i altres minories religioses a l'Afganistan. Organitzacions com Portes Obertes i Amnistia Internacional han documentat nombrosos casos de persecució religiosa i han instat la comunitat internacional a pressionar els talibans perquè respectin els drets de les minories. Amb tot, la situació continua sent difícil degut a la manca d'intervenció efectiva.

Malgrat els greus desafiaments, molts cristians afganesos continuen compromesos amb la seva fe, i troben l'esperança a través de la comunitat.

Enmig de l'obscuritat, hi ha històries de valentia i perseverança. N'hi ha que han trobat refugi en països propers, com el Pakistan, mentre que d'altres continuen vivint en clandestinitat dins del país, donant-se suport uns als altres a través de xarxes secretes. ■

Els talibans
consideren la
conversió de l'islam
al cristianisme com
un delictes greu

LA PASSIÓ D'ESPARREGUERA 2025

FORMAT TRADICIONAL

matí i tarda
16, 23 i 30 de març
6 d'abril

NOU FORMAT

2 h i 30 min
12, 18, 26 i 27 d'abril
1 de maig

On la tradició es fa espectacle

WWW.LAPASSIO.NET

Toni Gomila interpretarà el “Pregó de Setmana Santa” de Blai Bonet

“M’agrada emprar la paraula per crear bellesa”

Agenda Catalonia
Sacra

Francesc Messequer

CARME MUNTÉ MARGALEF
Barcelona

Una de les novetats de l’Agenda 2025 de Catalonia Sacra és la interpretació del *Pregó de Setmana Santa*, del poeta mallorquí Blai Bonet, a càrrec d’un altre mallorquí, l’actor Toni Gomila. Serà en dues úniques sessions: el 15 d’abril (Dimarts Sant) a la cripta de la basílica de la Sagrada Família de Barcelona i el 16 d’abril a l’església de Sant Antoni Abat de Vilanova i la Geltrú.

Com ha afrontat el repte de posar veu al gran poeta Blai Bonet?

És un personatge que em resulta fascinant. He procurat acostar-m’hi amb respecte, intentant presentar una suma d’elements que reflecteixin la seva complexa personalitat: genuí, genial, savi, profund i senzill alhora. Intent fugir de la caricatura i intuir com conduiria la seva energia.

El pregó neix el 1980 d’un encàrrec de Mn. Jaume Serra, rector de Sant Andreu de Santanyí, el seu poble. Com se’l va fer seu Blai Bonet? Quin estil va voler imprimir-hi?

Resseguint el relat de la Passió i Mort de Jesucrist i essent fidel al text

bíbic, que ell com a seminarista coneixia molt bé, va saber confegir una narració per a un públic popular però amarat d’una saviesa i anàlisi que fan les delícies de qualsevol intel·lectual.

A partir del text bíbic però amb elements contemporanis. Com ressona avui dia entre el públic?

Actualitza el discurs de la narració original acostant-lo a la societat contemporània, i ho fa a partir d’explicar d’una forma molt clara i entenedora el sentit últim de cada acció dels darrers dies de Jesús. I per fer-ho trobam la grandesa de Blai Bonet, perquè analitza cada paraula, des del sentit etimològic fins al quotidià, fent d’aquesta anàlisi una radiografia poètica de l’expressió de l’ànima humana que ens fa qüestionar-nos, engrescar-nos, veure clars els esdeveniments i comportaments del nostre dia a dia. Bonet sap eliminar tota la parafernàlia dogmàtica per tornar a l’origen, a la forma humana de Jesús, humiliat però conservant fins al darrer alè la dignitat, i això, fins i tot per a un no creient o un desencantat d’avui dia, resulta atractiu, proper, útil i poèticament una meravella.

Com ressona personalment aquest text en Toni Gomila?

Per a mi aquest text resumeix tot allò que m’agrada de Blai Bonet i del teatre i la poesia: emprar la paraula per crear bellesa, per construir una societat cohesionada i noble, per conèixer la història i reflexionar sobre la convivència. És una joia poder acostar el pensament d’aquest text al públic d’arreu, joves i majors. ■

“Bonet sap eliminar tota la parafernàlia dogmàtica per tornar a l’origen, a la forma humana de Jesús”

VIC

Peregrina a Roma amb la diòcesi aquest Jubileu!

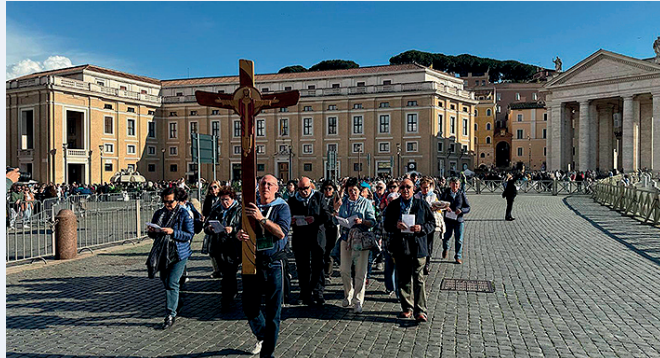
Del 19 al 23 d'octubre i presidit pel bisbe Romà, el bisbat de Vic peregrinarà a Roma amb motiu de l'Any Jubilar. Aquesta experiència de pelegrinatge no solament oferirà l'oportunitat de viure moments de profunditat espiritual, sinó també de gaudir de la immensa riquesa històrica i cultural de Roma. Més informació i inscripcions a: www.rtcultural.com

SOLSONA

Celebració de la II Jornada per la Vida

El dia 23 de març es va celebrar la Jornada per la Vida, presidida pel bisbe Francesc Conesa. La primera part consistí en una xerrada del Dr. Joan Viñas a partir de la seva experiència com a metge i creient. En la segona part, els doctors Conxita Medina i Carles Pedrol van presentar i aclarir aspectes pràctics sobre el valor de la vida com ara el document de voluntats anticipades, la correcta comprensió de l'eutanàsia i les cures pal·liatives.

LLEIDA

Pelegrinatge diocesà a Roma per guanyar el Jubileu

Una cinquantena de pelegrins de la diòcesi de Lleida que han viatjat a Roma per participar en el Jubileu de l'Esperança van passar per les Portes Santes de les quatre basíliques de Roma entre el 26 i el 28 de març. Després de passar per la de Sant Pere del Vaticà en la primera jornada a Roma, van seguir les de Sant Joan del Laterà i la de Santa Maria la Major, on els va rebre el canonge lleidatà mossèn Esquerda Bifet i, finalment, la de Sant Pau Extramurs.

TORTOSA

Trobada d'escolans a Sant Miquel de la Cava

Un dels actes que ajuden a commemorar els 75 anys de la consagració del temple parroquial de Sant Miquel de la Cava ha estat la Trobada, el diumenge 2 de març, d'aquelles persones que al llarg d'aquests anys han estat escolans de la parròquia. En diferents etapes, la parròquia sempre n'ha tingut, convidats pels diferents mossens o animats per les seves famílies han servit l'altar.

GIRONA

El bisbe de Solsona dirigeix el recés de Quaresma per a preveres i diaques

La Casa Santa Elena de Solius va acollir el recés de Quaresma per a preveres i diaques, que va ser dirigit pel bisbe de Solsona, Francesc Conesa. Sota el títol *Caminem junts en l'esperança*, va desgranar els punts centrals del missatge de Quaresma del Papa i va parlar sobre el ministeri del capellà en una Església més sinodal.

URGELL

180 persones de les Valls d'Andorra participen en un pelegrinatge a Montserrat

Les parròquies de les Valls d'Andorra van organitzar un pelegrinatge a la basílica de Montserrat, el dissabte 29 de març, dintre de les activitats previstes amb motiu de la Quaresma. Hi van assistir 180 persones procedents de les set parròquies andorranes, acompanyades pels seus rectors, i encapçalats per l'arxipreste de les Valls, Mn. Ramon Sàrries.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Nova taula d'interculturalitat i migracions del bisbat de Sant Feliu

El bisbat de Sant Feliu disposa d'una nova eina per fer les comunitats i parròquies més acollidores amb el fenomen de les migracions. Concretament, el 10 de febrer es va fer la primera trobada de la taula d'interculturalitat i migracions de la diòcesi de Sant Feliu. De moment, hi ha un grup motor format per 5 persones que s'anirà ampliant de manera progressiva.

TERRASSA

Jornada diocesana de Pastoral amb Migrants

El 29 de març va tenir lloc la 2a Jornada organitzada per la Delegació episcopal de Pastoral amb Migrants a la parròquia del Sagrat Cor de Sabadell. Es va fer la conferència sobre el projecte *Be Migrant Project*, del Secretariat de Pastoral amb Migrants de l'arquebisbat de Barcelona, un espai d'adoració eucarística amb cants de la Gna. Glenda Hernández i la celebració de la missa presidida pel bisbe Salvador Cristau.

TARRAGONA

Tarragona acull les XVII Jornades de Museòlegs de l'Església a l'Estat espanyol

Del 25 al 27 de març, el Seminari Casa de la Cultura va acollir aquestes jornades de la Subcomissió Episcopal per al Patrimoni Cultural de la Conferència Episcopal Espanyola i l'Associació de Museòlegs de l'Església a Espanya (AMIE). El tema d'aquesta trobada va ser la sostenibilitat als museus de l'Església. Les jornades van comptar amb diverses ponències, així com visites a la catedral de Tarragona o al monestir de Poblet.

CONVIURE AMB LA DEMÈNCIA: CLAUS PER ENTENDRE I CUIDAR MILLOR

DACHA JIMÉNEZ

directora general del
Grup Bastón de Oro

MÓNICA BLÁZQUEZ

controler assistencial
del mateix grup

Actualment, més de 100.000 persones a Catalunya pateixen algun tipus de demència, essent l'Alzheimer la més comuna. Aquesta xifra, que continuarà creixent en les pròximes dècades a causa de l'envelliment de la població, fa que sigui cada vegada més important conèixer quines són les claus per entendre i tenir cura dels que la pateixen. Conscients de la importància d'aquest tema, el mes de març passat el programa *El Matí a Ràdio Estel* va entrevistar Dacha Jiménez, directora general del Grup Bastón de Oro, i Mónica Blázquez, controler assistencial del mateix grup, que van explicar com afrontar la demència des de la cura i l'acompanyament.

Què entenem per demència?

La demència és un terme genèric que agrupa diferents malalties neurodegeneratives caracteritzades per la pèrdua progressiva i irreversible de funcions cerebrals com la memòria, el llenguatge, el pensament o la conducta. Aquest deteriorament afecta la vida diària de la persona, dificultant tasques quotidianes com vestir-se, menjar o orientar-se. La seva evolució pot ser diferent en cada cas, però sempre representa un repte tant per a la persona afectada com per als seus familiars i cuidadors. Per això, és fonamental comptar amb recursos i suport especialitzat per garantir la millor qualitat de vida possible.

Quins tipus de demència existeixen?

La més coneguda és l'Alzheimer, però també hi ha altres tipus com la demència vascular, la demència per cossos de Lewy, que és la tercera més habitual en residències, o la demència frontotemporal. Cada tipus té les seves particularitats i evoluciona de manera diferent en cada pacient. A la residència per a gent gran Los Tilos (c/Sardenya, 480, de Barcelona), treballem en espais adaptats per atendre les diverses necessitats de les persones afectades. Disposem

de professionals especialitzats que dissenyen plans d'atenció personalitzats per a cada resident, atenent no només la seva condició mèdica, sinó també el seu benestar emocional i social.

Com evoluciona la malaltia?

Podem distingir diverses fases. En la primera etapa, la persona encara pot dur a terme la seva vida amb independència, tot i que pugui tenir dificultats lleus en tasques complexes. Amb el temps, la demència passa a un estadi moderat, on es fa més evident la desorientació, l'ansietat o els canvis de comportament. En les fases més greus, la persona necessita assistència total per a activitats bàsiques com podrien ser vestir-se, menjar o fins i tot caminar. A mesura que avança la malaltia, les necessitats d'atenció canvien, i és crucial que els cuidadors estiguin preparats per adaptar-se a cada fase. Per això, al Grup Bastón de Oro també oferim formació i suport als familiars, ajudant-los a comprendre millor els desafiaments que comporta aquesta malaltia.

Com podem ajudar una persona amb demència?

El primer pas és entendre que som davant d'una malaltia i que la persona no actua d'una determinada manera per voluntat pròpia. La paciència i l'empatia són essencials. A més, un tema que sovint oblidem és que és important cuidar-se un mateix per poder atendre bé als altres. Per a les persones que estiguin a casa seva, és recomanable establir rutines, mantenir-se actiu tant físicament com mentalment, i fer ajustos en l'entorn per facilitar el dia a dia. A les nostres residències, promovem activitats estimulants com tallers de memòria, exercicis físics adaptats i activitats socials per mantenir-los connectats amb el seu entorn.

Com hem de comunicar-nos amb una persona amb demència?

El més important és parlar-los de cara, mantenint el contacte visual i fent servir un to de veu suau i frases senzilles. Tampoc no hem d'oblidar que poden necessitar més temps per respondre, no interrompre'ls i evitar donar massa indicacions alhora. A vegades podem fer servir pistes visuals, com gestos o objectes, per facilitar la comprensió. I per acabar, evitar sorolls de fons també és clau:

una conversa serena en un ambient tranquil pot marcar la diferència en com se sent la persona afectada.

Quan ens hem de preocupar pels obllits?

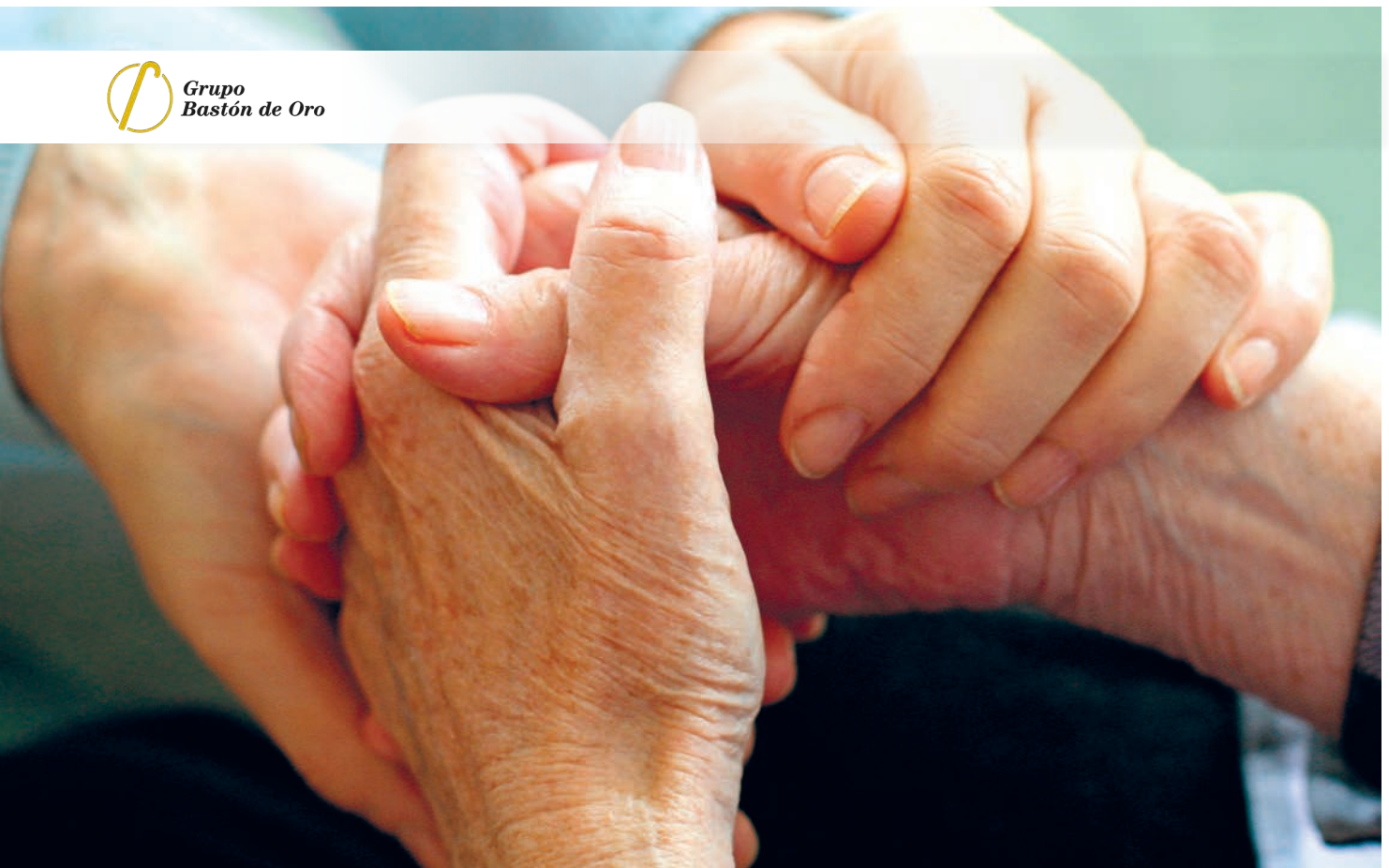
Oblidar coses petites, com les claus, és normal amb l'edat, però si aquests obllits afecten el dia a dia, llavors ja cal consultar un metge. Un diagnòstic precoç és clau per poder actuar a temps i retardar l'evolució de la malaltia.

Com podem adaptar-nos a aquesta realitat si patim demència?

La vida és adaptació. Quan apareixen símptomes, podem començar a fer petits canvis que ens facilitin la vida i ens permetin continuar sent autònoms. Pels que ens envolten, la clau és entendre la malaltia i oferir suport sense sobreprotegir. A les nostres residències cada resident rep un tracte personalitzat i adaptat a les seves necessitats. Oferim espais acollidors i segurs, on els nostres professionals treballen per garantir el benestar i la dignitat de cada persona. Creiem que, amb la informació i l'acompanyament adequats, és possible viure amb la malaltia d'una manera digna i plena. ■

Grupo
Bastón de Oro

Cardenal Lazzaro You Heung-Sik, prefecte del Dicasteri per al Clergat

“EL SACERDOT ÉS L'HOME DEL DIÀLEG I DE LA COMUNIÓ”

IGNASI MIRANDA I CARME MUNTÉ

Barcelona

Cada matí, als jardins vaticans, el cardenal sud-coreà Lazzaro You Heung-Sik s'atura un moment a pregar per la pau al món davant del mosaic coreà Madonna de la Pau. Es va inaugurar el 20 de setembre del 2024, amb motiu de la festa dels màrtirs coreans. “Se'm va acudir la idea que potser una Mare de Déu coreana seria bonica per pregar per la pau. Ho vaig demanar al Sant Pare, i hi va accedir de seguida”, ens explica el prefecte del Dicasteri per al Clergat, a qui hem pogut entrevistar coincidint amb la seva breu estada a Barcelona. El cardenal You Heung-Sik destaca la importància de la formació permanent dels sacerdots i la necessitat de crear comunitat.

El papa Francesc ha denunciat moltes vegades el clericalisme i l'abús de poder. Com s'està treballant aquest tema des de la Congregació per al Clergat?

El clericalisme no és bo, no m'agrada gens, però hem de veure d'on prové. El sacerdot és el ministre que celebra la missa, per tant, és com el pare de la comunitat. Ara bé, sense comunitat, no hi ha sacerdoci ministerial. Per tant, el sacerdot és també com un fill de la comunitat.

Finalment, el sacerdot camina juntament amb el conjunt del Poble de Déu, cap a la llar eterna, cap a la casa del Senyor. En aquest sentit, el sacerdot és com un germà o un amic de la comunitat. Quan només subratllem el prevere com a pare de comunitat, caiem fàcilment en el clericalisme. El més important és viure el veritable sentit del misteri sacerdotal: el sacerdot com a pare, com a fill, com a amic. Vivint així, el clericalisme anirà minvant.

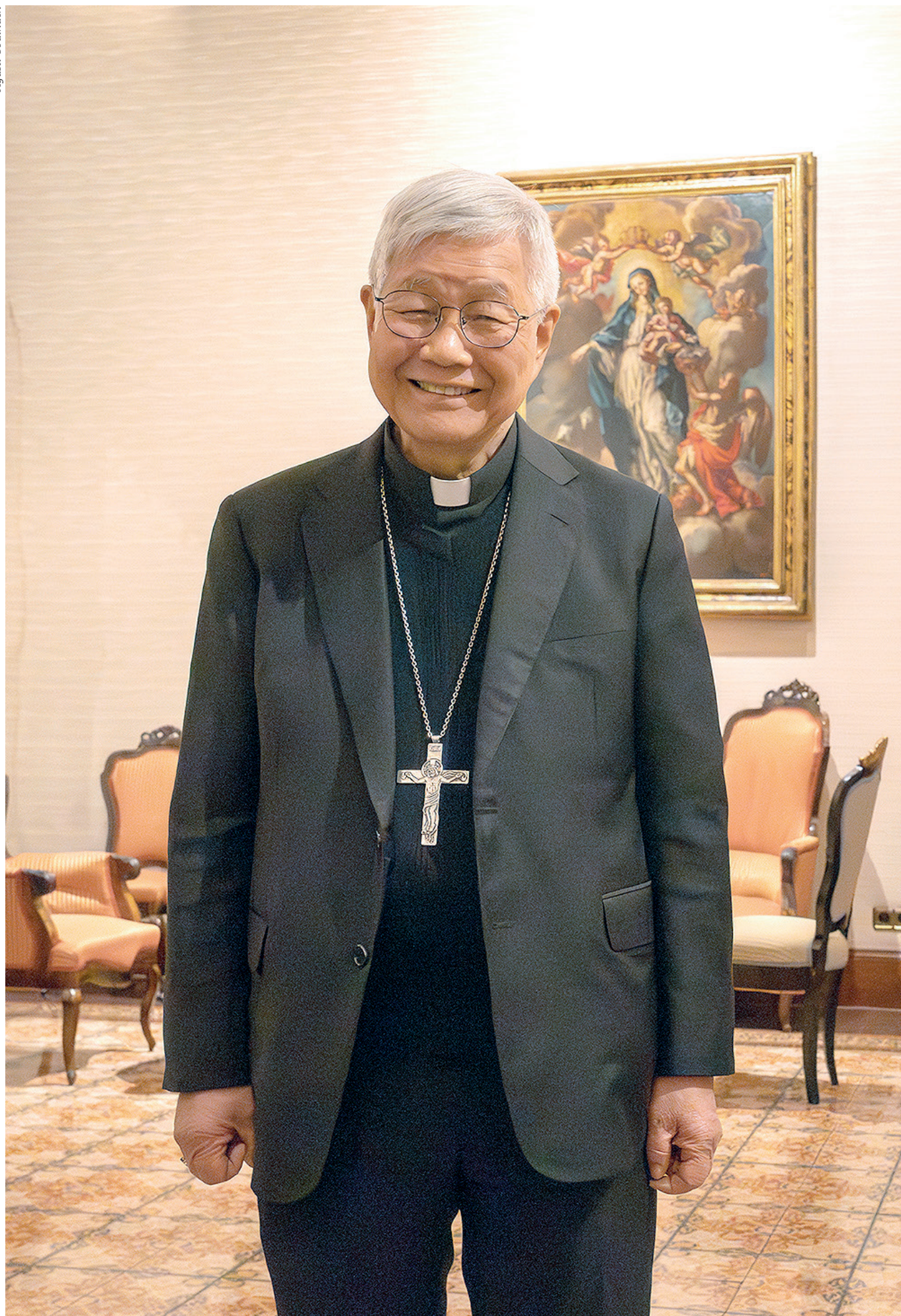
A la llum de la *Ratio fundamentalis*, el papa Francesc insisteix en la importància d'una “formació humana, espiritual, intel·lectual i pastoral” dels seminaristes. Quines línies s'han d'implementar?

Formar un bon capellà no és cosa d'un any o d'un dia; no cau del cel, sinó que necessita molta formació i pràctica. Per esdevenir sacerdots ministerials, cal formació i maduresa humana, humanitària, espiritual, intel·lectual i pastoral. També parlem de maduresa comunitària i missionera. Per a nosaltres, allò més important, la base, és qui és cristià? Per a mi, un cristià és algú que viu la Paraula de Déu. Jesús va dir que quan escoltem la Paraula de Déu som com l'home assenyat que va construir la casa sobre la roca. Quan cau la pluja, quan arriben les torrentades, no s'ensorra. En canvi, els qui escolten la Paraula de Déu i no la compleixen,

són com l'home sense seny que va construir la casa damunt la sorra. Quan fa bon temps, no hi ha diferència entre la casa a la roca i a la sorra, però quan plou, quan arriben les torrentades, els vents, el diluvi, de la casa a la sorra no en queda res. Al Seminari intentem fomentar una formació integral basada en la Paraula de Déu, perquè és posant en pràctica la Paraula de Déu com formem la comunitat. Vol dir posar en pràctica el manament de Jesús: “Estimeu-vos els uns als altres tal com jo us he estimat.” Així que estimeu-vos els uns als altres i formeu comunitat! Fent-ho així, discernint junts, comprendrem allò que l'Esperit Sant vol de nosaltres.

Com ha de ser el sacerdot avui? En clau sinodal, com ha d'exercir el seu ministeri en comunió amb la resta de clergat i amb els laics?

El Concili Vaticà II, quan parla del sacerdot, no ho fa individualment, sinó sempre de forma comunitària. En el món d'avui, en el sacerdot exemplar que renta els peus el Dijous Sant, s'hi manifesta Jesús. Jesús va rentar els peus dels apòstols, però no ho va fer amb la paraula. Es va treure el mantell i es va cenyir la tovallola. Després amb aigua va rentar els peus dels deixebles i els els va eixugar. Jesús els va dir: “Enteneu això que us he fet? Ho he fet perquè també vosaltres us els renteu els uns

El cardenal Lazzaro You Heung-Sik, el divendres 28 de març a l'arquebisbat de Barcelona.

als altres.” He visitat molts seminaris arreu del món, i la imatge òptima és aquesta. Estimem Jesús estimant els germans, estimem els germans estimant Jesús! En aquest sentit el sacerdot és l'home que estima, l'home del diàleg i de la comunió, perquè connecta les persones i la seva tasca s'inscriu entre el cel i la terra.

Com acompanyar el patiment que viuen molts capellans i que es tradueix en soledat, burn-out, excés de burocràcia i gestió, assenyalament social arran dels casos d'abusos sexuals...?

La formació al Seminari és molt important, com també ho és la formació contínua. Molts sacerdots diuen que estan sols perquè no tenen a prop altres sacerdots, però hem d'entendre que els nostres germans són el conjunt del Poble de Déu, tots els batejats. Per tant, l'ancià i l'anciana, el jove, la família, tothom que viu la Paraula de Déu forma aquesta comunitat. Són els nostres germans i germanes. D'altra banda, és veritat que hem d'evitar l'activisme i, en aquest sentit, és molt important el temps de pregària i de diàleg amb Jesús. És difícil tenir un ambient per convida, i encara més quan no és possible ni un cop a la setmana trobar-nos per

“Estimeu-vos els uns als altres i formeu comunitat! Fent-ho així, discernint junts, comprendrem allò que l'Esperit Sant vol de nosaltres”

“El do del celibat no ens fa orfes, sinó que ens permet formar una família més nombrosa”

“Des de la meua condició d'asiàtic, intento contribuir a la Cúria romana i a la pau al món”

El 20 de setembre del 2024, el dia de la memòria dels sants màrtirs coreans, els cardenals Fernando Vérgez Alzaga i Lazzaro You Heung-Sik van beneir el mosaic coreà Madonna de la Pau als jardins vaticans.

dinar o fins i tot per pregar. Per a mi, la medicina és formar una família de sacerdots: sacerdots grans, joves, tots junts en comunitat. Per tant, el do del celibat no ens fa orfes, sinó que ens permet formar una família més nombrosa. Ho he sentit molt fortament quan he visitat la basílica de la Sagrada Família de Barcelona, una església meravellosa on veiem un model del Seminari, de l'Església, dels sacerdots i de tots els Fills de Déu. Això és viure l'Església sinodal, perquè l'Església sempre acaba sent com la Sagrada Família, en el sentit que és més harmònica, més bonica i, per tant, com l'ideal de família.

En el missatge per a la Jornada de Pregària per les Vocacions, l'11 de maig, el Papa demana ser “pelegrins d'esperança, lliurant la vida amb generositat”. Les famílies se senten prou conscienciades i interpel·lades davant la necessitat de noves vocacions?

Abans les famílies tenien molts fills, i ara en són pocs. També abans resaven i feien coses plegats. Ara trobem molts pares separats, molts entorns, i això no és bo. Certament, els entorns socials han canviat i això també és un gran obstacle que mostra la manca de vocacions. Per a mi una cosa important, com a sacerdot, com a bisbe, també com a cardenal, és que he de donar exemple als joves en el sentit que val la pena fer-se sacerdot. Malauradament, moltes vegades no donem aquest testimoni exemplar: la doble vida, els escàndols, el fet de no somriure, d'estar sempre seriosos, etc., això no és bo. Per això demano als sacerdots, als bisbes, fins i tot a mi mateix, que donem un bon exemple als joves i els mostrem que som feliços, que val la pena ser sacerdot. M'agrada desafiar els joves. “Voleu ser feliços?”, els pregunto. Un jove em parla de la joia de ser jugador, de guanyar partits, però jo li pregunto si

així serà feliç fins a la mort. Jo porto 46 anys de sacerdot i soc feliç. Qui és més feliç? Siguem exemple d'estar al costat dels que es troben més lluny: els pobres, els malalts, els migrants...

Com contribueix l'Església a la reconciliació entre les dues Corees? L'amoïna l'escalada bèl·lica al món?

Aquest 2025, fa 75 anys que va esclatar la guerra entre les dues Corees. Encara no tenia un any que vaig perdre el pare, i amb la mare i els germans vam sobreviure amb moltes dificultats. Dins les nombroses víctimes de la guerra de Corea, moltes estan i han estat en procés de beatificació. La guerra t'ho pren tot, i et porta a la pobresa. Per això hem de dir ben fort: "Hem de ser pau!" Les dues Corees continuen enfrontades encara avui. Malauradament, l'actual govern de Corea del Nord, com a règim polític absolut, ha promulgat

últimament lleis marcial que deixen el país encara més dividit. Tots els catòlics coreans, per intentar ser pacificadors, ens unim cada dia a les nou del vespre per pregar a la Mare de Déu de la Pau, per la pau al món i a Corea.

Una de les constants del papa Francesc és posar les perifèries al centre. Ho veiem en els darrers consistoris. Vostè n'és una mostra. Aquesta realitat de les perifèries, com modela i modelarà l'Església?

No vaig pensar mai que vindria a Roma per exercir el meu sacerdoci, però va ser així. Amb la meua presència com a prefecte del Dicasteri per al Clergat experimento l'Església catòlica universal. N'estic molt content. Des de la meua condició

d'asiàtic, intento contribuir a la Cúria romana i a la pau al món. El papa Francesc sempre parla d'una Església en sortida i que mira els últims, concretament els pobres, els migrants, els malalts... Aquests són els amos de l'Església, oi? Un altre paper important en l'Església és el de les dones. L'actual Papa ha apostat molt per la formació de la dona. El paper de la dona és molt important, com es veu en el fet que moltes monges, així com dones laiques, assoleixen una formació més integral, fins i tot en llocs de responsabilitat a la mateixa Església, darrerament amb nomenaments per a càrrecs de prefecta o del govern del Vaticà, etc. Per tant, en aquest sentit, aquesta aposta fa que l'Església sigui cada cop més familiar. ■

La primera immobiliària amb valors cristians de Catalunya

PROMOCIÓ

Vengui el seu immoble amb nosaltres i li regalem l'IBI de tot l'any, el certificat energètic i la cèdula d'habitabilitat.

- **Compra i venda d'immobles (cases, pisos, locals)**
- **Administració de finques**
- **Lloguer de cases i pisos (estem especialitzats en lloguer per temporada)**
- **Comprem edificis (no importa l'estat en què estiguin)**

936 170 916
616 854 891
696 620 072

joan@hkinvest.es
marian@hkinvest.es

<https://hkinvest.es/>

Carrer d'Europa 8, Barcelona
(darrere d'El Corte Inglés - María Cristina)

L'esperança és una virtut sorprenent. És confiar en un futur millor tot i les moltíssimes decepcions viscudes en el passat i en el present

L'esperança

**JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL**

Arquebisbe metropolità
de Tarragona i primat

Benvolguts i benvolgudes, a propòsit de l'esperança, tema central d'aquest Any Jubilar, en el pòrtic de la Setmana Santa, voldria parlar d'aquesta petita segona virtut teològica inspirant-me lliurement en *El pòrtic del misteri de la segona virtut*, poema de Charles Péguy (a. 1873-1914). El motiu és que, aquesta segona virtut teològica, sol passar desapercebuda entre el pes de la fe i la pressura de la caritat.

La fe, afirma Péguy, hauria d'esdevenir evident si la petjada del pecat no hagués enfosquit la nostra mirada. La simple observació de les coses

creades ens ha de portar al coneixement del Creador (cf. Rm 1,20).

La caritat també cau pel seu propi pes. Qualsevol ésser humà, amb una sensibilitat mínimament sana, no pot deixar de sentir compassió davant del sofriment dels seus semblants. Tan sols el pecat personal i estructural és l'única explicació davant la indiferència en relació amb les misèries del món.

L'esperança, en canvi, és una virtut sorprenent. És confiar en un futur millor tot i les moltíssimes decepcions viscudes en el passat i en el present. És no avergonyir-se de no perdre la il·lusió, tot i sabent que podem ser titllats d'il·lusos. Però convé assenyalar que quan l'esperança flirteja amb l'experiència concreta, s'oblida que Déu és sorpresa contínua. L'esperança demana una innocència del cor: és la capacitat de saber descobrir aquest racó d'innocència en nosaltres mateixos i en el cor dels altres.

La fe és una esposa fidel, sosté Péguy. La caritat és una mare sol·lícita. I l'esperança és una nena petita que camina de la mà de les seves dues germanes grans. Pot semblar que ambdues la sostenen i protegeixen, però és la petita qui les fa avançar.

En efecte, la fe, a força de voler

esdevenir fidel, es torna temorena. Recela de qualsevol canvi o moviment que podria fer-la caure en l'error o en la infidelitat. I donat que la vida és moviment, va quedant cada vegada més allunyada del lloc on la gent viu la seva vida i acaba protegida en una vitrina, com una valuosa peça de museu. Això li succeeix a la fe quan va sola.

La caritat, moguda per la compassió, s'agita en totes direccions per a respondre a les múltiples crides que provenen de tot arreu. Però a la llarga, tant de moviment no és sostenible. A voltes cau en el desànim quan comprova que el seu esforç no produeix resultats fefaents. O es torna selectiva, o es molesta quan la societat reclama com a dret el que ella percep com a beneficència. Així acaba la caritat quan va sola.

L'esperança, en canvi, sempre mira endavant. Perquè "ningú que mira enrere quan ja té la mà a l'arada no és bo per al Regne de Déu" (Lc 9,62). La petita esperança no té encara forces per sostenir l'arada, però agafa de la mà les seves dues germanes, la fe anquilosada i la caritat desorientada, i les empeny cap endavant. I, així, és ella qui anima la fe i regeix la caritat.

Bona Setmana Santa! ■

Us convido a contemplar la veritable esperança fundada en l'amor de Déu en aquesta Setmana Santa

SALVADOR CRISTAU COLL
Bisbe de Terrassa

En el context d'aquest Any Jubilar que celebrem, iniciem aquest cap de setmana la Setmana Santa amb la tradicional celebració del Diumenge de Rams. És una celebració molt arrelada en el poble cristià que aplega famílies, infants, joves i adults a les places de les nostres esglésies per commemorar l'entrada triomfal de Jesús a Jerusalem.

Aquest Any Jubilar, en què celebrem el 2025 aniversari del naixement de Crist, està marcat pel signe de l'esperança, tal com el papa Francesc ens ho va indicar en la butlla de convocatòria amb el títol *L'esperança no defrauda (Spes non confundit)*. És per això que voldria en aquest escrit tenir una mirada des de l'esperança sobre aquestes celebracions centrals en la vida de l'Església i que ens acompanyen en la nostra cultura i la nostra societat.

El Diumenge de Rams recordem un fet central en la vida de Jesús, recollit pels evangelis anomenats sinòptics, i és la seva entrada a la ciutat de Jerusalem muntat sobre un pollí. Aquest esdeveniment és el pòrtic de tot el desenllaç posterior que culminarà en aquella mateixa setmana en la seva passió i mort. Jesús entra com a Rei a la ciutat de David, com ho feien els

Una Setmana Santa especial

reis antics i enmig d'explosió de joia i de goig. La gent aclama Jesús com el Messies, el Senyor que entra a la ciutat per alliberar el seu poble. D'alguna manera aquest fet fa rebrotar i desvetlla l'esperança en un poble que vivia en l'expectació i esperava i anhelava el seu alliberament. Jesús és el centre de l'esperança per a tots nosaltres, per a tantes i tantes persones que troben en Ell el sentit de la vida i l'alliberament del pecat.

Però l'esperança autèntica no és un acte d'optimisme, com recorda Francesc, l'esperança es viu en el realisme de la vida concreta, amb les seves dificultats i goigs. A les nostres vides podem trobar moments d'esperança il·lusòria, que és una projecció dels nostres desitjos humans, de les nostres necessitats, o una sortida als nostres patiments. L'esperança d'aquell poble que aclamà Jesús es tornarà un crit de dolor quan el Divendres Sant recordem que van clamar tot dient: "Crucifiqueu-lo."

L'esperança cristiana va més enllà. No parteix de nosaltres, sinó de l'amor de Déu. D'un amor infinit que es fa home en Jesús i que comparteix amb els éssers humans aquest amor, especialment amb els més necessitats de la societat. Un amor que es manifestarà especialment en la successió d'esdeveniments de la seva passió, mort i resurrecció.

Un amor que es mostrarà en el servei i el rentament dels peus dels seus deixebles com a signe del qual els

deixebles han de fer els uns als altres, com recordarem el Dijous Sant. Un amor que esdevé perdó i misericòrdia davant la debilitat i feblesa humana, en els moments de traïció, de negació, de condemna o d'abandonament com trobarem el Divendres Sant. Un amor en definitiva que és més fort que la mort, que venç la mort i que ressuscita com celebrarem diumenge el de Pasqua. Si l'esperança cristiana neix de Déu, aquesta esperança es manifesta en tots els moments en què l'amor de Déu es posa en evidència enmig del pecat, del dolor i de la mort, perquè l'esperança cristiana neix de Déu i arriba fins a Déu, la meta del nostre pelegrinatge a la terra.

Us convido, doncs, a contemplar la veritable esperança fundada en l'amor de Déu i que aquests dies acompanyarem a través de les celebracions i les pregàries en els temples, les processons i els Via Crucis pels carrers dels nostres pobles i ciutats. I us convido a fer-ho tenint present Maria, la Mare de Déu, que acompanyà el camí de dolor del seu fill, que estigué dreta al peu de la creu i que enmig del dolor rebé un nou encàrrec com a Mare dels germans del seu fill, Mare dels homes i dones del món sencer. Ella experimentà com ningú la gran joia de la Resurrecció.

Tant si us quedeu a les vostres comunitats parroquials habituals, com si aprofiteu per descansar en segones residències i participar allà dels oficis, a tots vosaltres us desitjo una bona i profitosa Setmana Santa! ■

CONSULTORI BÍBLIC

Què diu la primera sentència sobre el Paràclit?

BERNAT FOLCRÀ

Monjo de Poblet i biblista

En la primera sentència sobre el Paràclit podem llegir: “i jo pregaré el Pare, que us donarà un altre Defensor perquè es quedi amb vosaltres (μεθ’ ὑμῶν) per sempre. Ell és l’Esperit de la veritat, que el món no pot acollir, perquè no és capaç de veure’l ni de conèixer-lo: sou vosaltres qui el coneixeu, perquè habita a casa vostra i estarà dins vostre (μεθ’ ὑμῶν) (Jn 14,16-17).

En aquesta sentència, Joan aplica a l’Esperit Sant el terme “un altre Paràclit” (π), per descriure la funció d’assistència dels deixebles en la seva missió, sostenint-los en la fe. El concepte de “Paràclit” prové del camp semàntic jurídic i es tradueix com a “advocat”, “consolador”, “el qui ajuda”. Serà l’advocat que donarà consol a la comunitat, quan sigui perseguida a causa de la fe. És rellevant que el Senyor esmenta que l’Esperit tindrà dues formes d’estar present entre els deixebles. La primera presència de l’Esperit és la del temps anterior a la Pasqua. En aquest primer temps, l’Esperit només manifesta una presència exterior, es troba “al costat” (μεθ’ ὑμῶν) d’ells. Malgrat tot, a partir de la glorificació, i durant tot el temps posterior a la Pasqua, l’Esperit passa a fer estada “dins” (εν υμῖ) d’ells, com en un temple. En efecte, en Jn 20,22, el Ressuscitat els in-sufla (“bufar-dins”:) l’Esperit Sant. El sentit del verb “in-suflar” suggereix el moviment interioritzador de l’Esperit. Aquest s’instal·la en les consciències dels deixebles.

PER A CONSULTES:

redaccio@catalunyacristiana.cat

COMENTARI DE LA PARAULA

Havent pres la darrera copa, donà gràcies: “Preneu-la!, repartiu-la entre vosaltres”

MN. JOSEP RIUS-CAMPS

Teòleg i biblista

Il·lustració: Glòria Monés

A diferència de Marc i Mateu, Lluc explicita, a l’inici del darrer sopar, el moment culminant del dia de Pasqua: “Amb quin delit he desitjat aquest anyell pasqual menjar en companyia de vosaltres, abans de sofrir jo passió!” El Còdex Beza conserva dues variants interessants: l’ús d’un verb més pregnant que el de “menjar” simplement, a saber, “menjar àvidament, devorar”, i el qualificatiu “un de nou”, respecte al sòlit anyell pasqual del ritu jueu. Jesús és conscient que ja no el tornarà a menjar mai més aquí, però que ben aviat podrà menjar-ne amb avidesa un de nou al Regne de Déu. Lluc distingeix entre el sopar pasqual, memorial de l’alliberament del poble jueu de l’esclavitud d’Egipte, i la nova Pasqua que Jesús espera poder fruit en el Regne de Déu. Clou el sopar pasqual amb la darrera de les quatre copes que constaven en el ritual jueu: “I, havent pres la copa, donà gràcies i digué: ‘Preneu-la!, repartiu-la entre vosaltres.’” Jesús la passa als seus deixebles, perquè la

comparteixin entre ells; però ell no en beu ni en pensa beure mai més: “Perquè us dic: *des d’ara no beure més del producte de la vinya fins que arribi el Regne de Déu.*” Un cop finalitzat el sopar pasqual, Jesús pren un pael dels que havien sobrat, dona gràcies i institueix l’Eucaristia: “Aquest és el meu cos.” El Còdex Beza, recolzat per les antiquíssimes versions llatines, no esmenta la copa eucarística. El text usual, en canvi, continua així: “(Aquest és el meu cos), que es lliura per vosaltres; feu això en memòria meva.’ I feu igualment amb la copa, després de sopar, dient: ‘Aquesta copa és la nova aliança segellada amb la meua sang, vessada per vosaltres.’”

Tots els comentaristes han comprovat la gran afinitat que vigeix entre aquesta recensió i el text de Pau de 1Co 11,24-25. Escrivint a l’exsumme sacerdot Teòfil, Lluc preferí silenciar qualsevol referència a la sang, car beure la sang era un tabú entre els jueus: Lluc centra l’Eucaristia en l’acció de compartir el pa. ■

Diumenge de Rams

Lectura primera

Is 50,4-7

No he amagat la cara davant les ofenses i sé que no quedaré avergonyit

Lectura del llibre d'Isaïes

El Senyor Déu m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre em desvetlla l'orella perquè escolti com un deixeble. El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enre-re: he parat l'esquena als qui m'as-sotaven i les galtes als qui m'arren-caven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit.

Vers abans de l'evangeli

Crist es feu per nosaltres obedient fins a acceptar la mort, i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom.

Evangeli

Lc 22,14-23,56

Passió de nostre Senyor Jesucrist segons sant Lluç

[...] Llavors (els notables del poble, els grans sacerdots i els mestres de la Llei) s'alçaren tots i el dugueren a Pilat. I començaren així la seva acusació: "Hem trobat aquest home que subleva el nostre poble, prohibeix de pagar tribut al Cèsar i pretén que és el Messies, el rei." Pilat l'interrogà: "Ets tu el rei dels jueus?" Ell li respongué: "Sí, teniu raó." Pilat digué als grans sacerdots i a la gent: "No trobo res en aquest home per a poder-lo inculpar." Ells

Salm responsorial

21

Tots els qui em veuen es riuen de mi, amb els llavis i amb el cap prenen aires de mofa:

"S'ha adreçat al Senyor; que l'alliberi, doncs; que el salvi, si tant se l'estima."

R. Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?

M'envolta una munió de gossos, em rodeja un estol de malfactors, m'han lligat les mans i els peus, puc comptar tots els meus ossos. R.

Es reparteixen entre ells els meus vestits, es juguen als daus la meva roba. Almenys vós, Senyor, no us allunyeu; força meva, cuiteu a defensar-me. R.

Anunciaré als meus germans el vostre nom, us lloaré enmig del poble reunit. Fidels del Senyor, lloeu-lo, fills de Jacob, glorifiqueu-lo, reverencieu-lo, fills d'Israel. R.

insistien: "Somou el poble, escampant les seves doctrines per tot el país dels jueus. Havia començat a Galilea i no ha parat fins aquí." Quan Pilat sentí això, preguntà si aquell home era galileu. En saber que pertanyia a la jurisdicció d'Herodes, l'hi envià. Precisament aquells dies Herodes es trobava a Jerusalem.

Herodes s'alegrà molt de veure Jesús: feia temps que ho desitjava, perquè en sentia parlar i confiava veure-li fer algun miracle. Li feia moltes preguntes, però Jesús no li contestà res. Els grans sacerdots i els mestres de la Llei hi eren presents i l'acusaven amb força. Però Herodes amb la seva tropa, el menyspreà i, per riure's d'ell, li posà un vestit sump-tuós i l'envià altre cop a Pilat. Aquell dia Herodes i Pilat, que havien estat enemistats, es reconciliaren.

Pilat cridà els grans sacerdots, les autoritats i la gent, i els digué: "M'heu portat aquest home com si

Lectura segona

Fl 2,6-11

Jesucrist s'abaixà. Per això Déu l'ha exalçat

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de capturar-se com un home qualsevol, s'abaixà i es feu obedient fins a acceptar la mort, i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeguïn que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

sublevés el poble, però jo, que l'he interrogat davant vostre, no trobo que hagi comès cap dels delictes de què l'acuseu. Ni tampoc Herodes, que ens l'ha tornat a enviar. Ningú no ha trobat res que mereixi la pena de mort. Per tant, li donaré un càstig per escarmentar-lo, i el deixaré anar." Però tota la multitud cridà: "Mateu-lo, aquest; indulteu-nos Bar-Abàs." Bar-Abàs havia estat empresonat amb motiu d'una revolta i d'un assassinat que hi havia hagut a la ciutat. Pilat tornà a parlar-los amb el desig de deixar lliure Jesús. Però ells cridaren: "Crucifiqueu-lo, crucifiqueu-lo." Pilat respongué per tercera vegada: "Per què? Quin mal ha fet? Jo no trobo que hagi comès res que pugui merèixer pena de mort; li donaré un càstig per escarmentar-lo i el deixaré anar." Però ells insistien demanant amb grans crits que el

(Continua a la pàgina següent)

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

CICLE LITÚRGIC C; FERIA I TEMPS DE QUARESMA i TRIDU PASQUAL
SALTERI: SETMANA 2

Abril

13. DIUMENGE DE RAMS

Passió del Senyor, Vermell. Lectures: Isaïes 50,4-7 / Salm 21 / Filipencs 2,6-11 / Lluc 22,14-23.56
SANTORAL: Agatònica, mr.

14. DILLUNS SANT

Fèria, Morat. Lectures: Isaïes 42,1-4.6-7 / Salm 26 / Joan 12,1-11
SANTORAL: Domnina, vg. i mr.; Lambert, b.; Telm, prev. i mr.; Tiburci, mr.

15. DIMARTS SANT

Fèria, Morat. Lectures: Isaïes 49,1-6 / Salm 70 / Joan 13,21-33.36-38
SANTORAL: Basilissa i Anastàsia, mr.; Crescent, mr.; Damià de Molokai, prev.

16. DIMECRES SANT

Fèria, Morat. Lectures: Isaïes 50,4-9a / Salm 68 / Mateu 26,14-25

SANTORAL: Benet-Josep Labre; Engràcia, vg. i mr.; Toribi d'Astorga, b.

17. DIJOUS SANT

Missa de la Cena del Senyor, Blanc. Lectures: Èxode 12,1-8.11-14 / Salm 115 / 1 Corintis 11,23-26 / Joan 13,1-15
SANTORAL: Anicet, p. i mr.; Caterina Tekakwitha, vg.; Elies, Pau i Isidor, monjo i mr.; Robert de Molesmes, ab.

18. DIVENDRES SANT

Passió del Senyor, Vermell. Lectures: Isaïes 52,13-53,12 / Salm 30 / Hebreus 4,14-16.5,7-9 / Joan 18,1-19,42
SANTORAL: beat Andreu Hibernon, rel.; Eleuteri i Antia, mr.

19. DISSABTE SANT

Durant el dia no es pot celebrar cap missa
SANTORAL: Lleó IX, p.; Vicenç de Cotlliure, mr.

(Ve de la pàgina anterior)

crucifiquessin. I s'imposaven a força de cridar. Llavors Pilat es decidí a concedir-los allò que demanaven: indultà aquell que era a la presó per revolta i assassinat, i entregà Jesús a la pena que ells volien.

Quan se l'enduien, agafaren un tal Simó de Cirena, que venia del camp, i li carregaren la creu perquè la portés darrere Jesús. El seguia una gran gentada del poble, i també moltes dones endolades, que el planyien. Jesús es girà cap a elles i els digué: "Dones de Jerusalem, no ploureu per mi: ploureu per vosaltres i pels vostres fills. Perquè vindran dies que la gent dirà: "Felices les que no tenen fills, les entranyes que no han posat ningú al món i els pits que no han criat." Llavors diran a les muntanyes: "Caieu damunt nostre", i als turons: "Cobriu-nos." Perquè si a un arbre verd fan això, què serà de l'arbre sec?"

En portaven dos més: uns criminals que havien de ser executats amb ell. Quan arribaren a l'indret anomenat Gòlgota, el crucificaren juntament amb els criminals, un a la dreta i un altre a l'esquerra. Jesús deia: "Pare, perdoneu-los, que no saben el que fan." Es repartiren els seus vestits i se'ls jugaren als daus. La gent s'ho estava mirant. Les autoritats deien, rient-se'n:

"Ell, que en salvava d'altres, que se salvi ell mateix, si és el Messies de Déu, l'Elegit." Els soldats també se'n burlaven: tot oferint-li vinagre, li deien: "Si ets el rei dels jueus, salva't tu mateix." Sobre d'ell hi havia un rètol que deia: "El rei dels jueus."

Un dels criminals penjats a la creu, també li deia insultant-lo: "No ets el Messies? Salva't a tu mateix i a nosaltres." Però l'altre, renyant-lo, li respongué: "Tu que estàs sofrint la mateixa pena, tampoc no tens temor de Déu? I nosaltres ens ho mereixíem, perquè estem

sofrint el càstig que ens correspon pel que hem fet, però aquest no ha fet res de mal." I deia: "Jesús, recordeu-vos de mi, quan arribeu al vostre Regne." Jesús li respongué: "T'ho dic amb tota veritat: Avui seràs amb mi al paradís."

Ja era cap al migdia quan s'estengué per tota la terra una foscor fins a mitja tarda: el sol s'havia eclipsat. La cortina que tancava el santuari, s'esquinçà per la meitat, i Jesús cridà amb tota la força: "Pare, confio el meu alè a les vostres mans." I havent dit això, expirà.

El centurió, després de veure el que havia passat, en donava glòria a Déu i deia: "És veritat: aquest home era innocent." I tota la gent que era present en aquell espectacle, després de contemplar tot el que havia passat se'n tornava donant-se cops al pit. Tots els seus coneguts i les dones que l'havien seguit des de Galilea es mantenien a distància mirant-s'ho. [...]

CONSOL MUÑOZ
Franciscana
missionera

A Jerusalem es va desenvolupar una rica litúrgia que abastava el període de temps que va des del Diumenge de Rams fins a la Pasqua

La riquesa de la Setmana Santa

La darrera setmana de la Quaresma, denominada Santa, setmana especial, s'ha desenvolupat, sobretot, per l'exigència de relatar històricament els esdeveniments de la Passió del Senyor. A Jerusalem, on millor que en altres bandes, es podien reviure al lloc mateix els darrers moments de la vida de Jesús, es va desenvolupar una rica litúrgia que abastava el període de temps que va des del Diumenge de Rams fins a la Pasqua. Ens ho ha descrit la pelegrina Egèria, en el seu *Itinerari*, de finals del segle IV.

El Diumenge de Rams, amb la Passió del Senyor, és l'obertura solemne de la gran setmana, que té com a centre el misteri pasqual de Jesucrist. Aquest diumenge l'Església commemora Crist, el Senyor, que entra a Jerusalem per acomplir el seu misteri pasqual. Des del punt de vista pastoral, cal saber trobar les maneres més adequades, per part de les nostres assemblees, per tal que s'hi realci la fe amb el reconeixement messiànic de Crist, en l'actualitat de la vida, de l'Església i del món. D'aquí que la celebració de l'entrada de Jesús hagi de valorar no tant els rams d'olivera sinó, sobretot, el misteri expressat a través de la processó que proclama la reialesa messiànica de Crist.

La pelegrina Egèria, esmentada anteriorment, ens ofereix la primera notícia de la processó de les palmes. Després, aquesta commemoració va passar a Occident, que en va fer un processó en honor de Crist Rei. Al llarg dels segles ha anat evolucionant, fins a arribar a la benedicció dels rams que fem actualment.

El Dijous Sant és la conclusió de la Quaresma. La jornada d'aquest dia pertany a dos temps litúrgics: fins a l'hora de Vespres és el darrer dia de la Quaresma, i amb la missa vespertina de la Cena del Senyor comença el sant Tridu Pasqual. Aquest dia celebrem l'Últim Sopar de Jesús amb els apòstols, en què els va rentar els peus i els va donar un exemple de servei. A més, el Senyor ens deixà el seu cos i la seva sang en el pa i el vi.

El Divendres Sant recordem i commemorem la Passió del Senyor: l'empresonament, els interrogatoris d'Herodes i Pilat, la flagel·lació, la coronació d'espines i la crucifixió i mort. Aquest dia els cristians solem celebrar un Via Crucis solemne i, durant la celebració litúrgica donem un especial resplendor a la cerimònia de l'Adoració de la Creu.

Durant el Dissabte Sant l'Església resta a tocar del sepulcre del Senyor, meditant la seva Passió i mort. ■

Mn. Pere Oliveres, home de Déu i dels presos

Fa sis anys que es va posar en marxa aquesta residència per a presos.

ENRIC AYMERICH

Exrector de la parròquia de la Mare de Déu dels Dolors

Coneixem els presos? El seu món, la seva vida, el seu sofriment... Han de viure entre reixes, aïllats de tothom. Mn. Pere ho tenia molt clar, això el preocupava i el feia patir. Mai no el vaig sentir criticar-los, sinó que els justificava i sempre parlava bé d'ells. Deia que "són germans nostres, són fills de Déu com nosaltres". Persones que Déu estima i aquesta és la raó que el va portar a la presó, a parlar amb ells, a connectar amb els seus amics, amb la família i, sobretot, estimar-los. Recordo una frase d'ell, fruit de la seva experiència: "Estima'ls, escolta'ls, fes el que puguis per ells, però no facis tot el que et demanen, si no és per ajudar-los."

Hi havia temporades que els ana-

va a veure cada dia. Els escoltava, els animava i, si podia, anava a veure qui fos per ajudar-los i solucionar els seus problemes. El que més pateix el pres és la manca de llibertat. Recordo com, a la presó de Brians, el sacerdot els va prometre al final de la missa que els donaria un paper i un sobre amb el segell. No us podeu imaginar l'alegria que hi va haver!

Els viuen tancats, entre reixes, temps i més temps. Alguns, fins i tot, tota la seva vida. Davant d'aquest sofriment, Mn. Pere va portar molts presos a casa seva, fins a arribar a tenir-ne més de 30. Va aprofitar els grups de la JOC i els Cursets de Cristiandat, que es reunien a casa seva, per contagiar-los el seu amor als presos i animar-los perquè els ajudessin. Però això no va ser fàcil, ni potser el més convenient. I així van sorgir joves, i fins i tot alguns sacerdots, que ho van orientar cap a psicòlegs, metges i psiquiatres. I així és com es va formar la institució d'Obinsó.

Ell, amb un grupet més reduït, va continuar la tasca de contacte a la presó i, a casa seva, la vida amb alguns d'ells, i amb una petita comunitat d'amics que els ajudaven. Finalment, a l'hora de la mort, va entregar casa seva a Càritas, l'únic que li quedava del seu patrimoni, per tal que amb els seus diners es construís una residència per als presos.

Càritas ho va assumir i va muntar, sobre la rectoria de Santa Maria de Sants, una residència, molt ben pensada per a ells, sobretot per als que tenen dies lliures de sortida, amb un equip de Càritas amb vocació, format per vuit professionals i quatre voluntaris que els animen i ajuden. L'any passat es van celebrar ja els cinc anys del seu funcionament.

El 2 d'abril passat va fer 28 anys de la seva mort i es va celebrar a l'església de Santa Maria de Sants una missa, en què hi vam assistir tots els seus amics i els membres de la residència. ■

Cartes

Reptes de les entitats socials

He llegit amb gust el “Contrapunt” de Josep Maria Canyelles sobre les entitats socials, publicat en el número 2368 de *Catalunya Cristiana*, del 16 de març passat. He de manifestar que hi estic plenament d’acord. És un tema que visc des d’una certa proximitat i estima. Em plau que se’n parli.

Per tant, res a dir amb el que diu. Ara bé, tractant-se com suposo que ho tracta des de Càritas —hi ha el seu logotip a la capçalera—, i des d’aquest setmanari, hi trobo a faltar el que m’hauria agradat veure-hi i no hi surt. Em refereixo al que les mateixes entitats socials d’Església de la diòcesi de Barcelona, en una reunió convocada pel Secretariat Diocesà de Pastoral Social, es proposaven com a reptes, atès que, tal com recorda el papa Francesc, no són una ONG més.

Entre altres, es proposaven tendir ponts per vincular-se més amb les parròquies per tal de poder-se enriquir mútuament i aparèixer com la caritat de l’Església.

I per no perdre la pròpia identitat cristiana, informar als treballadors, per tal que sàpiguen que treballen en una entitat d’Església, i afavorir un clima d’acompanyament a partir dels valors evangèlics. També es va destacar oferir recursos de fe a les persones ateses, si elles ho volen.

I això, tal com reconeixen elles,

per la seva pròpia identitat, perquè en aquests moments crec que és important oferir una altra dimensió de l’Església, no tan publicitada com d’altres que malauradament ho són.

ORIOI XIRINACHS

Comunió i compromís

Com ens recorda el papa Francesc en la seva darrera exhortació apostòlica sobre la crisi climàtica, no hi ha canvis duradors si no hi ha canvis culturals. I no hi ha canvis culturals sense canvis en les persones.

L’esforç de les llars per contaminar menys, per reduir deixalles i per consumir amb prudència, no tan sols és imprescindible envers el nostre propi ecosistema, sinó que va creant una nova cultura.

ANA MARIA MUNTADA BATLLE

PODEU ENVIAR LES CARTES A:
redaccio@catalunyacristiana.cat

POSTALS DES D’ANDALUSIA

“Evangelitzar els pobres”, lema del nou bisbe de Còrdova

El nou bisbe de la diòcesi de Còrdova, Jesús Fernández, arriba per substituir Demetrio Fernández, que va presentar la renúncia per edat. El bisbe Demetrio va arribar a la diòcesi cordovesa des de Tarassona, i el bisbe Jesús ve des d’Astorga. Demetrio iniciava el ministeri episcopal el 20 de març del 2010 i el nou prelat començarà el camí el 24 de maig. El nou bisbe ha adreçat una carta a la diòcesi en la qual posa en relleu les seves “actituds personals i pastorals”, on es reflecteixen les espurnes del seu lema episcopal: “Evangelitzar els pobres.”

Subratlla el desig de sumar-se a la història d’una Església pelegrina el patrimoni més important de la qual és la santedat: “Amb humilitat i comptant sempre amb l’ajuda del Senyor i la corresponsabilitat i comprensió de pastors consagrats i laics, espero continuar contribuint a la configuració d’una Església sinodal i a la missió evangelitzadora en aquest territori.”

Còrdova obre els braços per rebre i acollir el nou bisbe. Arriba a nosaltres com a “pare i pastor”, com a “pelegrí de l’evangelització” i com a “testimoni de fraternitat”. El nou bisbe trobarà a Còrdova els batecs d’una ciutat creient que contempla Déu, Pare de tendreses i bondats, reflectit en tantes imatges de Crist i de Maredeus. Seran aquests batecs, en sintonia amb els del seu nou pastor, els que converteixin els nostres passos cap a la Veritat, l’Amor, la Justícia i la Llibertat, valors del Regne del cel, en “simfonia celeste amb aromes d’eternitat”.

ANTONIO GIL
 Sacerdot i periodista

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

Dr. Rafael Solanas Anglada

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
 • LLICÈNCIA D’ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de *Catalunya Cristiana* tindran un descompte de 20 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
 c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

“La Setmana Santa de Girona és un clar exemple de com la fe pot esdevenir un factor de cohesió social i cultural”

David Fluriach, president de la Junta de Confraries de la Setmana Santa de Girona

MAC

La Junta de Confraries de la Setmana Santa de Girona té encomanada, des de l'any 1946, l'organització de tot un seguit d'actes que es duen a terme durant la Setmana Santa de Girona. L'acte culminant, i el més antic i multitudinari, és la Processó del Sant Enterrament, que té lloc Divendres Sant. Parlem amb David Fluriach, president de la Junta de Confraries de la Setmana Santa de Girona, d'aquest admirable patrimoni religiós i cultural gironí.

Quines són les novetats per a la Setmana Santa de Girona d'enguany?

Una processó és el que és i parla per ella sola. No busquem programar novetats llevat de les que creiem que poden intensificar o explicar millor el missatge que es vol transmetre. La sensibilitat, la manera d'expressar, canvia al llarg del temps, però el missatge entenem que és el mateix. Amb aquesta finalitat, aquest any s'han programat diverses propostes que enriqueixen la celebració i en reforcen el vessant cultural i participatiu. En destaquem sobretot un cicle de concerts especials amb motiu de la celebració del 80è aniversari de la Junta de Confraries, com són el del Cor Maragall de Girona amb l'Orquestra Simfònica d'Alenyà Roselló i el Chœur Tutti Canti de Perpinyà; un repertori de música sacra a càrrec del Cor de Cambra de la Diputació de Girona, i, amb la voluntat de revaloritzar l'orgue de la catedral, hem programat un concert d'orgue de Pau

Riuró, que des de fa dos anys és el nou mestre de capella de la catedral de Girona. També unes conferències sobre el sentit de les danses de la mort i la manera de ser cristià en aquest món.

Hi ha també activitats sostenibles i adreçades a joves.

Sí, pensem que cal fer-se present a nous públics, com ara un Viacrucis nocturn per a joves, un taller d'origami i un altre de dolços de Setmana Santa. A més, continuem amb un concurs de fotografia de la processó a Instagram. Dins de l'àmbit de les iniciatives d'accessibilitat i sostenibilitat, cal esmentar les següents: il·luminació dels passos amb bombetes led, decoració floral amb plantes autòctones, espelmes sostenibles, espais reservats a la processó per a persones amb mobilitat reduïda i materials informatius adaptats.

I molts més actes programats...

Tenim una exposició dels passos a l'església dels Dolors que porta per títol *Exposanta*, que ara l'hem ampliat. A part dels passos figuratius i els maniquins amb les vestes i manies, i el patrimoni de tots els cartells de Setmana Santa des del 1945 —un testimoni únic de la història d'aquesta celebració a la ciutat—, enguany s'hi pot veure una nova maqueta de la processó feta amb taps de suro, on s'hi reproduïxen tots els elements de la processó de manera detallada. En col·laboració amb les bandes que toquen al llarg de la processó, des de la sortida fins a l'arribada a la catedral, la Cobla Principal de Banyoles oferirà unes peces de música sacra,

“Una de les principals novetats és la presència del bisbe fra Octavi a la processó per primera vegada”

guns que hem anat realitzant al llarg d'aquesta Quaresma i Setmana Santa. N'hi ha, però, d'altres que encara estan prenent forma.

Pensa que la fe és un important element cohesionador en la cultura dels pobles?

La Setmana Santa de Girona és un clar exemple de com la fe pot esdevenir un factor de cohesió social i cultural. Més enllà de la dimensió estrictament religiosa, aquests actes fomenten la participació de persones de diferents edats, perfils i sensibilitats, i promouen valors compartits com el respecte, la solidaritat i la tradició. Això contribueix a crear sentiment de comunitat, a transmetre el patrimoni històric i a mantenir vives les arrels culturals d'una ciutat, tot reforçant la identitat col·lectiva. ■

adaptades a cobla, el Divendres Sant a les escales de la catedral. L'objectiu és mantenir una ambientació adient, propiciar el silenci i acompanyar el públic mentre es col·loca i espera l'inici de la processó. A més d'aquestes activitats, cal assenyalar que una de les principals novetats és la presència del bisbe fra Octavi a la processó per primera vegada.

Quina és la funció primordial de les confraries que participen en les celebracions de Setmana Santa?

A Girona hi participen dotze confraries. D'aquestes, deu exposen dotze passos figuratius (perquè dues de les confraries —Jesús Crucificat i Sant Sepulcre— en tenen dos cadascuna), i la Puríssima Sang i Passió i Mort porten les dues creus (la de la Mort de Jesús i la dels Improperis). La seva funció principal és organitzar i custodiar els passos i les creus durant la processó del Divendres Sant, vetllar per la conservació del patrimoni artístic i religiós, i mantenir viva la tradició i el llegat cultural de la Setmana Santa gironina.

La Junta de Confraries de la Setmana Santa de Girona celebra 80

anys de vida. Una gran efemèride.

La commemoració dels 80 anys es concreta en la programació d'actes singulars que posen en relleu l'arrelament històric i cultural de la Setmana Santa. Encara estem donant cos a alguns dels actes que, en principi, volem que tinguin lloc el darrer trimestre de l'any. No oblidem que el principal i el més important de tots és la Processó del Sant Enterrament el Divendres Sant, com també al-

Centre Odontològic
PRODENTS

Implantologia • Pròtesis • Estètica
Periodòncia • Endodòncia

Avinguda Madrid 36, 08028, Barcelona
93-3306050 / info@prodentsbcn.com

La catedral de Barcelona presenta “La Talaia de Barcelona”

El propòsit és descobrir la ciutat amb realitat augmentada des de les altures

Un nou sistema que facilita la comprensió del paisatge urbà de Barcelona i dels seus entorns.

MAC
Barcelona

La catedral de Barcelona va inaugurar dimarts 25 de març “La Talaia de Barcelona”, un innovador servei de realitat augmentada que permet als visitants descobrir, des dels terrats del temple, els principals espais emblemàtics que es poden apreciar des d’aquesta ubicació.

“Aquesta nova experiència immersiva i interactiva —fa quinze mesos donàvem a conèixer la realitat virtual per fer un recorregut per la catedral— facilita la comprensió del paisatge urbà de Barcelona i dels seus entorns des d’un dels seus punts més privilegiats”, va explicar Mn. Santiago Bueno, degà del Capítol de la Catedral de Barcelona, durant la presentació d’aquesta iniciativa.

Amb un dispositiu electrònic i una aplicació intuïtiva, el visitant pot ex-

plorar la ciutat en 360° i accedir a informació detallada de quaranta-cinc punts d’interès, organitzats en tres categories: edificis i monuments, edificis religiosos i patrimoni natural. Alguns dels llocs destacats que es poden identificar són les basíliques de la Sagrada Família, de Santa Maria del Mar, de la Mare de Déu de la Mercè o de Santa Maria del Pi, el Palau de la Generalitat, el Parc Güell, el Camp Nou o les muntanyes de Montjuïc i del Tibidabo. D’aquesta manera es permet a l’usuari personalitzar la seva contemplació, segons els seus interessos.

“És com un mirador contemporani. El nostre dispositiu incorpora sistemes de geoposicionament, giroscopi i intel·ligència artificial”, va constatar Jaime Solano, director de GVAM (Guies Virtuals Accessibles per a Museus), l’empresa que ha creat aquest servei de realitat augmentada i que des del 2018 treballa amb la catedral.

“La Talaia de Barcelona” està dis-

ponible en set llengües (català, castellà, anglès, francès, italià, alemany i coreà) i s’integra dins del conjunt d’iniciatives tecnològiques que la catedral ha posat en marxa els darrers anys per apropar el patrimoni a la ciutadania i als visitants.

Arran de la restauració i obertura total de les cobertes, la catedral ofereix aquesta nova finestra a la ciutat per continuar facilitant la descoberta i comprensió del seu entorn històric i cultural. El servei queda inclòs dins del preu de l’entrada per pujar als terrats.

“Una experiència enriquidora per als turistes i per a la gent de la ciutat”, va qualificar-la Mn. Josep Maria Turull, canonge administrador de culte i fàbrica de la catedral de Barcelona. I va afegir: “La catedral —situada al cor de la ciutat— reafirma així el seu compromís amb la divulgació del patrimoni, posant la tecnologia al servei de la cultura i el coneixement, i convidant tothom a contemplar Barcelona amb una mirada renovada.” ■

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

2025: Any Internacional de la Ciència i Tecnologia Quàntiques

Flickr / Káris Dambráns

Els mòbils o les tauletes s'han aconseguit gràcies a l'aplicació de la quàntica.

MN. FRANCESC NICOLAU

Professor emèrit de la Facultat de Filosofia de Catalunya

Va ser l'Organització de les Nacions Unides per a l'Educació, la Ciència i la Cultura la que va prendre aquesta determinació: que el 2025 sigui un any internacional perquè els investigadors científics s'ocupin especialment de l'estudi especial de la ciència en el camp de la física quàntica. En sigles angleses s'anomena IQ. A què treu cap una decisió així? Hom podria pensar que

pel fet de coincidir el 2025 amb el centenari de la formulació dels primers principis bàsics de la mecànica quàntica per part de Werner von Heisenberg, principis completats després per Erwin Schrödinger i que intenten entendre com funciona la matèria a nivell microscòpic.

Potser sí que s'ha tingut en compte aquest centenari, però és clar que hi ha hagut altres raons, sobretot la perspectiva creixent de les importants conseqüències del coneixement de com les lleis de la quàntica permeten aplicacions de gran interès. Si repassem el que s'ha aconseguit en els últims quaranta anys, quedarem certament admirats dels avenços tecnològics que s'han fet gràcies a comprendre i poder explotar les regles que prediuen el comportament de la llum i les partícules elementals. Pensem en els mòbils,

les tauletes, les pantalles planes... que s'han aconseguit gràcies a l'aplicació de la quàntica.

Però es presenten encara noves perspectives importants amb les troballes que s'han fet més recentment: desenvolupament de noves vacunes, fonts de llum LED (molt eficients i amb baix consum energètic), cèl·lules solars, desenvolupament de nous materials aptes per a innovacions tecnològiques... Tot això palesa com n'és, d'important, que es continuï el seu estudi.

Em sembla que cal que ho sàpiguem. És una conseqüència de les meravelles del món de la matèria creada per Déu que val la pena conèixer i fer-ne ús sempre que calgui, ja que el Creador ens ho ha donat tot per al nostre bé. Seríem insensats si no ens ho miréssim així i no en donéssim gràcies. ■

GENT DE CASA

Sanç Capdevila

Anna / Pixabay

Mn. Sanç Capdevila va desenvolupar la seva tasca als arxius parroquials.

**JOAN
PALLARÈS-PERSONAT**
Historiador

El coneixement de la història de l'Església a Catalunya té, en època contemporània, mitja dotzena de persones, veritables claus de volta, amb una tasca abnegada i una projecció immensa. Una d'aquestes és, sense dubte, mossèn Sanç Capdevila i Felip. Nascut a Maldà l'11 de desembre del 1883 en el si d'una família benestant, va estudiar al Seminari i a la Universitat Pontifícia de Tarragona. Va ser ordenat prevere el 19 de setembre del 1908.

Fou vicari a Sant Martí de Maldà i a Santa Maria de Guimerà. Era ecònom de Sant Miquel de Forès, quan el 1918 l'arquebisbe de Tarragona, Antolín Peláez, li va encarregar un estudi sobre els arxius parroquials de l'arxidiòcesi tarragonina.

L'arribada de Mons. Francesc d'Assís Vidal i Barraquer al capdavant de l'arxidiòcesi el 21 de desembre del 1919 va portar a la creació, el 9 de febrer del 1920, de l'Arxiu Històric Arxidiocesà de Tarragona. Mossèn Sanç Capdevila va ser-ne el primer director.

Mossèn Sanç va conèixer com treballaven a l'Arxiu de la Corona d'Aragó, l'Arxiu de la Ciutat de Barcelona i la Biblioteca de Catalunya, i assolí la col·laboració de l'Institut d'Estudis Catalans i una subvenció econòmica per posar en marxa el projecte.

A partir de febrer del 1921, emprèn la visita a nombroses esglésies per salvar-ne els arxius. Va aconseguir

aplegar una documentació valuosa i immensa, que s'ha conservat i que d'una altra manera, com va passar en altres bisbats, hauria estat destruïda amb l'esclat de la guerra civil.

A part de la tasca d'arxiver, va destacar com a historiador. De la seva mà sorgiren diverses monografies d'esglésies i santuaris: Sant Magí de Brufaganya, la Mare de Déu de la Bovera, la Mare de Déu del Tallat o les dels castells de Maldà i d'Arbeca.

Per disposició del cardenal Vidal i Barraquer i davant de les dificultats que causava la dictadura del general Primo de Rivera, va recopilar tota la legislació eclesiàstica sobre l'ús de la llengua catalana en la catequesi i la prèdica; va ser nomenat canonge arxiver l'any 1931 de la catedral de Tarragona.

Mossèn Sanç Capdevila moria jove, als 48 anys, a Maldà el 19 de setembre del 1932. Va deixar una obra immensa en una vida prou curta. ■

LUIS MIGUEL BRAVO

¿Quién dices que soy yo?
Ediciones Palabra, 2025, 352 pàg.

Quan Déu fa preguntes, Ell ja en sap la resposta. Si, amb tot, planteja l'interrogant, ho fa pel nostre bé, no perquè necessiti obtenir-ne informació. No són dubtes seus. Són necessitats nostres.

Llibres més venuts el mes de MARÇ

MONS. FRANCESC CONESA
Com ser una Església sinodal missionera
Editorial Claret

JACQUES PHILIPPE
Cridats a la vida
Albada Editorial

FRANCESC
Esperança. L'autobiografia
Rosa dels Vents

GIOVANNI CESARE PAGAZZI

El poder de un saludo
Editorial Paulinas, 2025, 120 pàg.

L'autor pensa que un gest tan quotidià com la salutació du implícit un poder extraordinari. Quan saludem algú, el reconeixem com un interlocutor digne de consideració, amb l'esperança de ser, al seu torn, interessant als seus ulls.

RACHEL CUSK

Desfilada
Editorial Les Hores, 2025, 168 pàg.

Novel·la que s'erigeix més enllà dels límits de la identitat, els personatges i la trama per explicar la història de G, un artista la vida del qual conté moltes vides. Una història sobre l'art i la complexitat de les relacions familiars.

ÁLVARO VICENTE ROMEO

Francesco Lupicini, caballero noble florentín
Institución Fernando el Católico, 2025, 298 pàg.

Monografia dedicada a aquest pintor italià (1591-1656), que va treballar entre terres italianes i aragoneses. Catàleg de l'obra conservada, no conservada i atribuïda, on destaca el conjunt pictòric de la capella de Santa Elena de la seu de Saragossa. (Ramon Ribera)

CRÍTICA DE CINEMA

Superar el desafiament

**TERESA GOMÀ
I RIBAS, RSCJ**

Wolfgang (*extraordinari*) es presenta com una pel·lícula eminentment emotiva. La història d'un pare absent que ha de fer-se càrrec d'un fill a qui no ha vist no és nova al cinema. Pot ser en aquest cas la novetat rau en el fet que aquest nen té un coeficient intel·lectual de 152 i un trastorn de l'espectre autista. La seva complexitat personal fa que l'adaptació a la nova realitat sigui especialment complicada. Rebuigs, aprenentatges, resistències, vincles per fer... en una relació gens fàcil que viurà alts i baixos i tot tipus d'obstacles. Com superar tot aquest desafiament? Amb paciència, amb amor, amb dedicació... la mateixa que en qualsevol altra situació semblant, però una mica més, establint prioritats personals que ajudaran a superar els esculls propis de la vida que, en el cas d'aquesta pel·lícula, són impediments gens trivials.

Amb una realització sòbria, sense filigranes, el director Javier Ruiz Caldera resol aquesta història d'una

manera solvent, amb una emoció continguda i petites picades d'ullet d'humor que ajuden a fer distesa una trama que desvela de manera progressiva detalls de la infància del petit Wolfgang. Aquesta progressió ens ajudarà a comprendre més bé i a empatitzar amb el protagonista, a deixar de veure'l a través d'un diagnòstic, i a començar a mirar-lo com un menor espantat, encaixant un dol, cercant un hàbitat amable on continuar creixent i trobar el seu propi espai.

Molt bones interpretacions del nen Jordi Catalán, debutant com a actor principal d'una pel·lícula, i de Miki Esparbé, aquest pare sobtat que ha de reordenar la seva vida per fer lloc a un fill inesperat.

Una pel·lícula de poc menys de dues hores, que pot agradar a tota la família, on grans i petits es troben davant del mirall de la pròpia recerca personal i les relacions guaridores, tan imprescindibles per aconseguir uns vincles duradors basats en l'afecte i l'honestat. ■

AMB BON HUMOR

“WOLFGANG (EXTRAORDINARI)”

DIRECCIÓ: Javier Ruiz Caldera
GUIÓ: Laia Aguilar, Carmen Marfà, Yago Alonso, Valentina Viso. Basat en la novel·la homònima de Laia Aguilar
REPARTIMENT: Miki Esparbé, Jordi Catalán, Àngels Gonyalons, Anna Castillo, Berto Romero, Nausicaa Bonnín, entre d'altres
Comèdia dramàtica
 Espanya 2025
 110 min

CRÍTICA LITERÀRIA

L'amor com a eix de l'existència

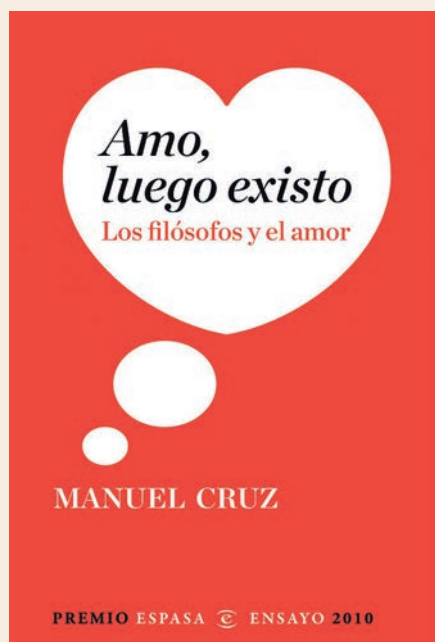

LLUCIÀ POU
Historiador i teòleg

El llibre *Amo, luego existo*, de Manuel Cruz, ofereix una pregona exploració de la relació entre l'amor i l'existència humana. Publicat fa quinze anys, continua sent una obra clau per comprendre com l'amor no és tan sols un sentiment efímer, sinó un element essencial en la construcció de la nostra identitat. Cruz, catedràtic de Filosofia Contemporània a la Universitat de Barcelona, planteja que estimar-nos permet projectar-nos en l'altre sense perdre la nostra essència, vivint una transformació personal a través de la idealització i la reciprocitat.

Al llarg del llibre, l'autor analitza com l'amor influeix en la nostra percepció del món i en la manera amb què ens relacionem amb els altres. Planteja la paradoxa que, tot i que socialment celebrem l'amor, en la intimitat solem desconfiar del seu poder. Considerem els enamorats com a somniadors, vulnerables a la decepció, quan en realitat aquesta vulnerabilitat és el que fa que l'amor sigui tan valuós. En lliurar-nos a l'altre, ens enfrontem a la incertesa, però també trobem sentit i plenitud en la relació.

El recorregut filosòfic que Cruz ofereix abraça des de Plató, qui concep l'amor com una recerca de la veritat i la bellesa, fins a les concepcions modernes, que oscil·len entre la connexió espiritual i les passions terrenals. Aquesta anàlisi no tan sols situa l'amor en un context teòric, sinó que convida el lector a reflexionar sobre el seu propi paper en l'experiència amorosa. *Amo, luego existo* ens recorda que l'amor és més que una emoció passatgera: és un motor d'autoconeixement i transformació que modela la nostra percepció del món i de nosaltres mateixos. ■

MANUEL CRUZ

Amo, luego existo
Editorial Espasa, 2010, 256 pàg.

UN NOU LLINDAR

Un nou Calvari

Un any més, a la desesperada, l'Església ens demana que ajudem els cristians de Terra Santa perquè reneixi la vida, mentre contemplan Jesús clavat a la Creu. Se'ns demana que responguem al crit dels qui sofreixen greument. Una crida a favor de tots els infants que tenen dret a viure en pau, a recuperar les seves llars i escoles, a jugar sense por de tornar a veure la cara satànica de la mort.

L'Església, davant del crit dels qui sofreixen greument, té el deure de córrer a ajudar que reneixi la vida. Per això, convida tots els fel·les del món a participar en la tradicional Col·lecta per Terra Santa, que cada any té lloc el Divendres Sant. Per això, cal aquest generós do dels feels de tot el món a favor de les comunitats cristianes de la Terra de Jesús, que són les que es preocupen del manteniment dels Llocs Sants.

Els cristians de la Terra de Jesús viuen moments de desesperació i destrucció. Viuen una treva fràgil sotmesa a constants assetjaments, i no veuen fàcil poder resoldre els problemes i extingir l'odi que hi ha. Encara ho ha fet més dur la interrupció quasi total dels pelegrinatges. Per això, la col·lecta és l'únic mitjà per pal·liar un poc aquesta situació.

Les imatges de destrucció i mort estan fent revivre un nou Calvari. L'Any Jubilar ens ha d'ajudar a fer renéixer l'esperança a tants que la necessiten i l'esperen.

El papa Francesc ha definit els cristians de Terra Santa com "un petit ramat indefens, assegat de pau" i una "llavor estimada per Déu" que sempre troba "el camí cap a allò més alt", i ara ens demana no oblidar-los, ja que vetlen directament pels Llocs Sants, que "són l'encarnació de l'Encarnació" i "patrimoni de tots".

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA

Bisbe de Mallorca

SUBSCRIPCIONS ANUALS
EN CATALÀ O CASTELLÀCatalunya, resta de l'Estat espanyol
i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de:

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya

Departament de la Presidència

Director: Òscar Martí Navarro**Consiliari:** Mn. Miquel Ramón Fuentes**Sotsdirectora:** Carme Munté Margalef**Redactors:** Miquel Àngel Codina, Macià

Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra

Lingüista: Montserrat Pibernat**Fotògraf:** Agustí Codinach**Col·laboradors d'aquesta setmana:**

Enric Aymerich, Pilarín Bayés, Àngeles Conde, Juanjo Fernández, Bernat Folcrà, Antonio Gil, Teresa Gomà, Rafael Jiménez, Ignasi Miranda, Glòria Monés, Consol Muñoz, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Pepe Pedregosa, Lluçà Pou, Quique, Josep Rius-Camps, Lluís Solà, Sebastià Taltavull, Jordi Vila, Josué Villalón

Redacció, administració, publicitat i promoció:C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014
BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

hola@clubnousamics.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn.

Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià**Administració:** Isabel Giralt

(comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:

Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomar-

cals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon

industrial El Cementiri. Tel. 938 788

403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT

FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

ISSN català: 2938-2238

ISSN internet: 2938-2254

Difusió controlada perLes opinions expressades pels nos-
tres col·laboradors no reflecteixen
necessàriament la d'aquest setmanari

Agenda

Barcelona

ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ

El **diumenge 13 d'abril**, a les 17.00,
actuació de Ballets de Catalunya a fa-
vor de la Fundació Manos Providentes
(c/ Consell de Cent, 293 - Barcelona).

CATEDRAL DE BARCELONA

El **Diumenge de Rams**, a les 11.00,
el bisbe Javier Vilanova presideix la
benedicció de Rams i la missa solem-
ne; el **Dimarts Sant**, a les 11.00, Missa
Crismal presidida pel cardenal Joan
Josep Omella; el **Dimecres Sant**, a les
18.00, vespres i celebració comunità-
ria de la Penitència; el **Dijous Sant**, a
les 19.00, missa de la Cena del Senyor
presidida pel cardenal Omella; a les
21.00, completes i vetlla de silenci
i adoració; el **Divendres Sant**, a les
15.00, sermó de les Set Paraules amb
Mn. Josep Serra; a les 17.00, acció li-
túrgica de la Passió i Mort del Senyor;
a les 19.00, Via Crucis; el **Dissabte
Sant**, a les 10.00, ofici de lectura i lau-
des presidit pel cardenal Omella; a les
12.00, unció de catecúmens adults; a
les 18.00, Rosari; a les 21.00, Vetlla
Pasqual; el **Diumenge de Pasqua**,
a les 10.30, missa conventual; a les
12.00, missa presidida pel cardenal
Omella amb la benedicció papal.

CATALONIA SACRA

El **Dimarts Sant**, a les 20.45, l'actor
Toni Gomila interpreta el *Pregó de
Setmana Santa* de Blai Bonet a la cripta
de la Sagrada Família de Barcelona.

VIA CRUCIS PER L'EIXAMPLE

El **Divendres Sant**, a les 10.30, surt
de la parròquia de Sant Ramon de Pe-
nyafort (rambla Catalunya de Barce-
lona) el Via Crucis presidit pel carde-
nal Joan Josep Omella amb arribada
a la parròquia de la Mare de Déu dels
Àngels (c/ Balmes amb c/ València).

Girona

PROCESSÓ

El **Divendres Sant**, a les 9.00, sortida
dels passos de la processó del Sant
Enterrament des de l'església dels
Dolors de Girona fins a la pujada de
la basílica de Sant Feliu; a les 18.30,
sortida del Maniple de Manaies; a les
21.00, sortida de la processó des dela catedral; a les 23.00, arribada a la
catedral. Trobada de la Mare de Déu
amb la creu, rendició d'honors a la
creu, cant del *Crec en un Déu* i bene-
dicció final.

Sant Feliu de Llobregat

CATALONIA SACRA

El **dimecres 16 d'abril**, a les 20.45,
l'actor Toni Gomila interpreta el
Pregó de Setmana Santa de Blai Bonet
a l'església de Sant Antoni abat de
Vilanova i la Geltrú.

"LA PASSIÓ"

El **divendres 18 d'abril**, represen-
tació de la Passió en nou format (2
hores i mitja) a Esparreguera (www.
lapassio.net).

Solsona

SINODALITAT

El **dilluns 14 d'abril**, a les 12.30, pre-
sentació del llibre *Com ser una Església
sinodal missionera* de Mons. Francesc
Conesa a la sala dels Sants Màrtirs
del palau episcopal de Solsona. Hi
intervenen: Mons. Conesa i Mons.
Sergi Gordo.

Terrassa

SANTUARI MARE DE DÉU DE LA
SALUTEl **Diumenge de Rams**, a les 10.30,
benedicció de rams i missa.

Urgell

ENNEAGRAMA

El **cap de setmana del 25 al 27 d'abril**,
al monestir de les Avellanes, *Interi-
oritat i creixement personal a través de
l'Enneagrama (nivell inicial)* amb Lluís
Serra (tel. 973 438 006).PREGUEM PER LES INTENCIONS
DEL PAPAPerquè l'ús de les noves tecnologies
no reemplaci les relacions humanes,
respecti la dignitat de les persones i
ajudi a afrontar les crisis

“Caldria negociar amb els talibans per millorar la situació de les dones”

CARME MUNTÉ MARGALEF

Amb l'arribada dels talibans al poder per segona vegada, el 2021, tota la població afganesa va perdre drets i llibertats, però són les dones les que se n'enduen la pitjor part, fins al punt d'haver passat a l'ostracisme més absolut. La periodista Mònica Bernabé coneix molt bé la realitat afganesa, perquè durant vuit anys hi va viure i treballar. D'aquesta experiència n'ha escrit dos llibres: *Afganistán. Crónica de una ficción* (2012) i, més recentment, *Crónica de un fracaso. Afganistán, la retirada* (2023), tots dos publicats per Debate. Actualment, treballa per al diari *Ara* en l'àrea d'investigació i grans reportatges.

Com ha empitjorat la situació de les dones afganeses des del 2021?

Han caigut en l'ostracisme total, perquè d'ençà que els talibans van arribar al poder no poden accedir als estudis secundaris ni universitaris, ni a feines qualificades. D'aquesta manera, funcionàries de l'administració, advocades, treballadores d'ONG i un gran nombre de professores s'han quedat sense feina. També s'han establert tot un seguit de restriccions, des de la manera de vestir fins al fet de no poder viatjar soles ni sortir de casa.

Occident ha oblidat l'Afganistan i, especialment, les dones?

Més enllà dels discursos de condemna i de denúncia, a nivell pràctic no s'està fent res. El bloqueig financer contra el règim dels talibans acaba perjudicant les mateixes associacions de dones que organitzen escoles clandestines en cases particulars. Actualment és impossible fer una transferència bancària a l'Afganistan i, fins i tot les Nacions Unides, per finançar els seus projectes, cada mes envien un avió amb milions de dòlars en efectiu. Pel que fa a l'Estat espanyol, així com per als refugiats ucraïnesos sí que es van destinar ajudes per facilitar-ne l'accés a les universitats públiques espanyoles, per a les noies afganeses no s'ha fet absolutament res.

Ets partidària de negociar amb els talibans per millorar les condicions de les dones i la població en general?

Jo no tinc la solució màgica però el que està clar és que cal prendre accions i mesures que serveixin per a alguna cosa. Per tant, caldria negociar d'alguna manera amb els talibans per intentar millorar la situació de les dones. D'altra banda, l'Afganistan està patint una crisi humanitària generalitzada,

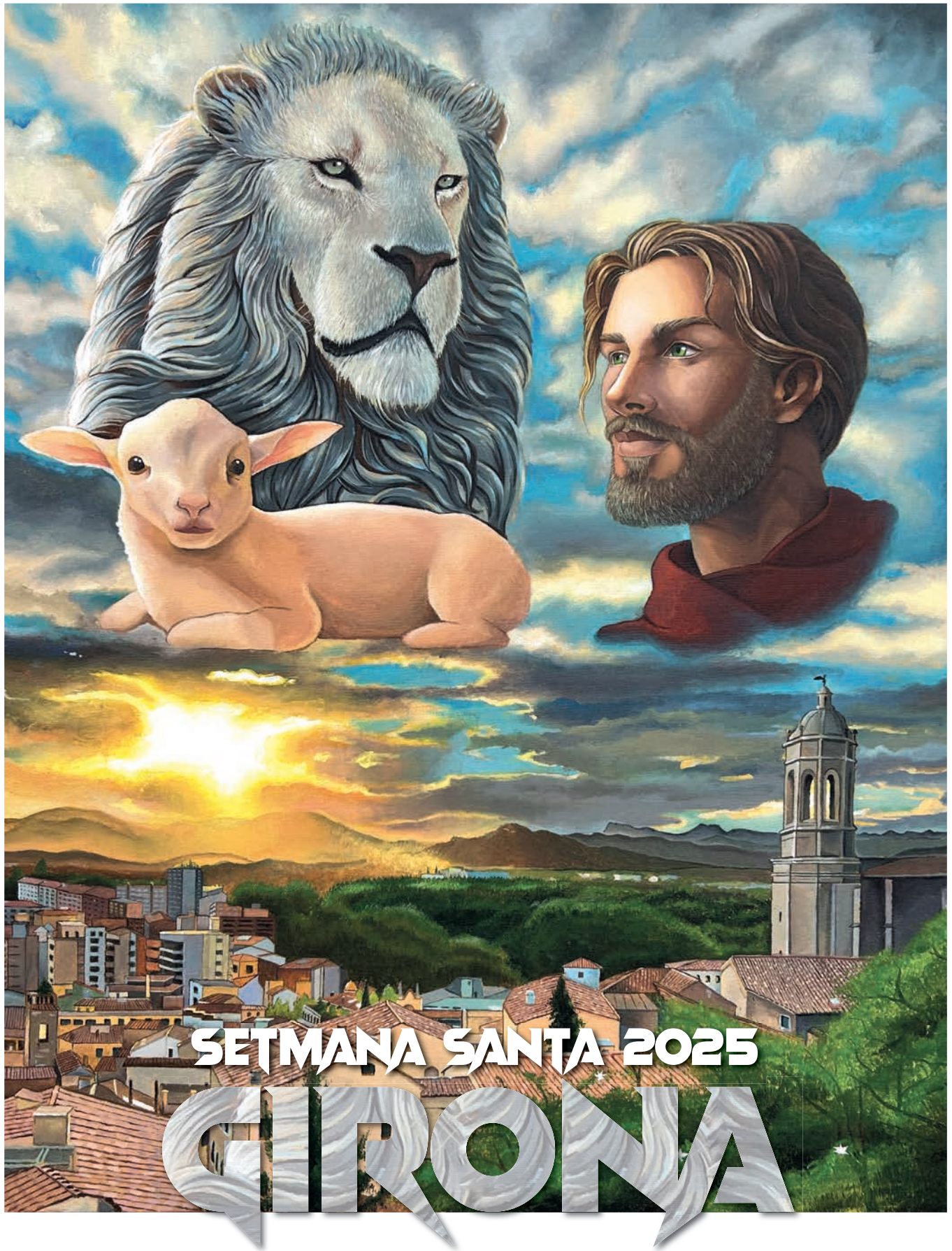

MÒNICA BERNABÉ
Periodista

encara que no surt als mitjans de comunicació perquè actualment és molt difícil entrar-hi com a periodista estranger. El sistema sanitari, gairebé al cent per cent, estava finançat pels Estats Units i la Unió Europea, un suport que amb la retirada de la presència occidental s'ha acabat. Per això, les Nacions Unides acaben de fer una crida per demanar fons, perquè estan tancant molts centres de salut.

A l'Afganistan la violència contra la dona és circumstancial, o bé estructural i cultural?

La violència contra les dones a l'Afganistan forma part de l'estructura social. Els talibans ho porten a l'extrem, però això no vol dir que abans les dones tinguessin tots els drets, ni de bon tros. L'Afganistan és un país conservador, especialment masculista, però és que tampoc no ha tingut l'oportunitat d'evolucionar socialment. Porta en guerra des de l'any 1979, amb el que això suposa de destrucció i desestructuració social. Una població que en la seva majoria és analfabeta, amb poca formació i on s'ha fomentat l'islamisme radical, és molt fàcil de manipular. Dit això, és evident que els canvis socials són possibles. A Kabul i en altres grans ciutats els nois i les noies ja tenien una altra mentalitat.

SETMANA SANTA 2025

GIRONA

Processó del Sant Enterrament. Divendres Sant, a les 21 h

Més info:
www.juntaconfrariesdegirona.cat

Dipòsit Legal: GI-347-2025